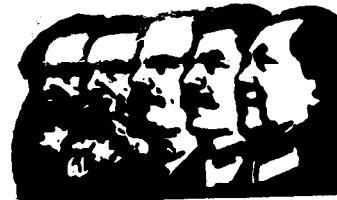

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΟΚΤΩΒΡΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 291 ΔΡΧ. 200

ΟΙ S-300 ΚΥΡΙΑ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ ΣΕ ΑΙΓΑΙΟ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟ Σε συνδιασμό με το Ενιαίο Αμυντικό δόγμα

Τα τύμπανα του πολέμου ηχούν για άπλη μια φορά στο πολύπαθο Αιγαίο. Σε μια από τις συνθισμένες τους πια συγχορδίες ντόπιος αστικός και "ρώσικος" Τύπος, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, κόμματα και κομματίδια, όλοι αυτοί σε μια αγαστή σύμπνοια και με ρίγη συγκίνησης από την "εθνική έξαρση" κατακεραυνώνουν και πάλι την "τούρκικη προκλητικότητα", κάνοντας φυσικά το κορόιδο για την αντίστοιχη επληνική, που στο κάτω-κάτω της γραφής προηγείται και είναι απείρως πιο επικίνδυνη για την περιοχή (και όχι μόνο) απ' ό,τι η τούρκικη, καθώς φέρνει στην περιοχή ως "προστάτη" της Κύπρου το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Κανείς στη χώρα μας (πλην ελαχίστων, όπως ο πρόην υπουργός Εξωτερικών Παπακωνσταντίνου) δεν κάνει τον κόπο να μιλήσει για την ελληνική πρόκληση να παρίσταται ο υπουργός Άμυνας της Ελλάδας τόσο στην άσκηση "Νικηφόρος" όσο και στην παρέλαση που ακολούθησε στη Λάρνακα, την οποία "άνοιξαν" (τι άλλο;) τα ρώσικα τανκς (και με τι καμάρι το έγραψαν αυτό το τελευταίο οι ελληνικές φυλλάδες!). Φαίνεται περίπου φυσικό σήμερα αυτό που η ΟΑΚΚΕ είχε καταγγέλει όταν εξαγγελλόταν από το σοβινισμό (Αρσένη- τότε υπουργό Άμυνας) και τους ρωσόδουλους (Παπανδρέου) το πολεμικό δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου (ΕΑΧ): ότι οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια Ελλάδα και Κύπρο (ιδιαίτερα την τελευταία) στα νύχια της Ρωσίας και φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο με την Τουρκία.

Ας τα δούμε λίγο πιο βαθιά τα ζητήματα. Τι υποτίθεται πως έρχεται να κάνει το δόγμα αυτό, σύμφωνα με τους εμπνευστές του; Να βάλει φραγμό στην τούρκικη επιθετικότητα, λένε. Αν υποστεί η ελεύθερη Κύπρος επίθεση, να ξέρει η Τουρκία ότι δε θα περάσει έτσι. Και, μέσα σ' όλα, πετάμε κι ένα casus belli, έτσι για να μην ξεχνιμαστεί (κατά τα άλλα μόνο η Τουρκία χρησιμοποιεί απειλή πολέμου). Αυτή όμως η λογική του ΕΑΧ προϋποθέτει πως μέσα στα σχέδια

της Τουρκίας βρίσκεται, στο ορατό τουλάχιστον μέλλον, αν όχι άμεσα, η πρόθεση να εισβάλει και στη νότια Κύπρο και να καταλάβει ολόκληρο το νησί.

Από πού προκύπτει όμως κάτι τέτοιο; Αυτό κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να το πει στον ελληνικό λαό. Έχει φέρει ποτέ κανείς

μέχρι σήμερα τίποτα στρατιωτικά ή πολιτικής εκτίμησης στοιχεία ότι η Τουρκία επιδιώκει κάτι τέτοιο; Μήπως οι εξοπλισμοί της στην Κύπρο φανερώνουν μια τέτοια πρόθεση; Όχι, βέβαια. Απλούστατα γιατί αυτό που η Τουρκία επιδιώκει, δηλαδή τη διχοτόμηση του νησιού, της το πρόσφερε στο πιάτο το υποκινημένο από τον ελληνικό σοβινοφασισμό των χουντικών (Ιωαννίδης και σία) πραξικόπημα του Σαμψών κατά του Μακάριου το '74. Από τότε η Τουρκία με το δικό της σοβινισμό έχει δημιουργήσει μια ντε φάρκτο κατάσταση και αυτό που επιπλέον θέλει είναι να τη νομιμοποιήσει και ντε γιούρε. Στο διάστημα από τότε μέχρι σήμερα έχει παγιωθεί στο νησί μια ισορροπία στις στρατιωτικές δυνάμεις, ισορροπί-

α που έρχεται να ανατρέψει η ρώσικη "προστασία" στην Κύπρο με τους S-300 και την κατασκευή του στρατιωτικού αεροδρομίου στην Πάφο.

Μπορούν όμως οι Κύπριοι και οι Έλληνες σοβινιστές που εκφράζονται σαν συμπαραστάτες τους να ισχυριστούν πως, ""εντάξει, δεν περιμένουμε στ' αλήθεια επίθεση από τους Τούρκους, έχουμε όμως το δικαίωμα να αποκαταστήσουμε την κυριαρχία του Κυπριακού κράτους έστω και με πόλεμο. Γι' αυτό βάζουμε τους ρώσικους πυράλουνς, για να μην μπορεί η τούρκικη αεροπορία να μας κρατά ομήρους όταν θα κάνουμε τον απελευθερωτικό μας αγώνα""".

Εμείς τους απαντάμε: Κύριοι, είσαστε υποκριτές. Πρώτα-πρώτα, αν πράγματι είναι έτσι, γιατί δε

λέτε στο λαό, τόσο τον κυπριακό όσο και τον ελληνικό, πού το πάτε; Τον πάτε σ' έναν πόλεμο, έστω και απελευθερωτικό, εν αγνοία του; Δε δικαιούται αυτός ο λαός να ξέρει τι τον περιμένει και να αποφασίσει κι αυτός αν θέλει κάτι τέτοιο; Δεύτερο, γιατί, όσο και να καμώνεστε πως θέλετε έναν τέτοιο πόλεμο, αυτός ο πόλεμος θα είναι άδικος (παρά τις υποτιθέμενες αγνές προθέσεις) από τη στιγμή που δεν έχετε κάνει στάλα αυτοκριτικής για την πολιτική της εγκληματικής εθνοκάθαρσης που εφαρμόσατε από κοινού ενάντια στην τουρκοκυπριακή μειονότητα το '63-'64, διταν σφάζατε μαζικά αθώους ανθρώπους και μικρά παιδιά. Πριν συνέχεια στη σελ. 4

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Μετά τη Glaxo κλείνουν τη boehringer

Ο Σημίτης στην πρόσφατη περιοδεία του ανάμεσα στα άλλα χτυπήσεις και τους φαρμακοβιομήχανους καλύπτοντας τον υφυπουργό εμπορίου Χρυσοχοίδη στην επίθεση που έχει εξαπούσει ενάντια τους.

Ο Χρυσοχοίδης πρέπει να ανήκει στη φράξια των σαμποταριστών, να είναι δηλαδή τσιράκι του Λαλιώτη, μέσα στο υπουργείο Ανάπτυξης. Όλη του πάντως η δραστηριότητα έχει ένα κεντρικό στόχο: να κλείσει την ελληνική φαρμακοβιομηχανία. Η μέθοδός του είναι το υποχρεωτικό χαμήλωμα

των τιμών στην οποία πουλιούνται τα φάρμακα που παράγονται στην Ελλάδα σε σχέση με τα αντίστοιχα ή και τα ίδια φάρμακα που εισάγονται από το εξωτερικό. Τα κύρια χτυπήματά του τα κατευθύνει ενάντια στις βιομηχανίες που σχεδιάζουν επέκταση της δραστηριότητας τους και επενδύσεις μεγάλης κλίμακας. Το πρώτο του μεγάλο χτύπημα το έδωσε στη θυγατρική της GLAXO στην Ελλάδα που πήρε το 1994 την απόφαση να πραγματοποιήσει επένδυση 2 δις κατασκευάζοντας νέες μονάδες παραγωγής στο Κρυονέρι. Μό-

λις οι μονάδες κατασκευάστηκαν η GLAXO τις έκλεισε αφού οι τιμές που έδωσε ο Χρυσοχοίδης για το βασικό φάρμακο που θα παρήγαγαν, το γνωστό Zantac, ήταν απαγορευτικά χαμηλές. Έτσι η GLAXO υποχρεώθηκε να φέρνει το φάρμακο από το εξωτερικό και μόνο να το συσκευάζει στην Ελλάδα. Για εκείνη την υπόθεση γράφτηκαν σχετικά λίγα στον Τύπο και ο Χρυσοχοίδης βγήκε ολότελα άθικτος πολιτική.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ BOERINGER-ER
Ενθαρρυμένος από αυτή την ε-

πιτυχία του ο σαμποταριστής συνέχισε φέτος δίνοντας νέες χαμηλές καταστροφικές τιμές χονδρικής σε μια σειρά φαρμάκων για να καταστρέψει το παραγωγικό επενδυτικό πρόγραμμα της θυγατρικής στην Ελλάδα μιας άλλης μεγάλης φαρμακευτικής εταιρείας, της γερμανικής Boeringer Ingelheim. Η Boeringer αντιστάθηκε πιο επίμονα από ότι η GLAXO. Αφού έκανε ότι μπορούσε για να εμποδίσει το Υπ. Εμπορίου να δώσει καταστροφικές τιμές και όταν συνέχεια στη σελ. 2

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

απέτυχε σ' αυτό λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση των νέων τιμών κατέφυγε στο Συμβούλιο Επικρατείας. Ταυτόχρονα προχώρησε σε συνέντευξη όπου ανακοίνωσε ότι αναστέλει τη λειτουργία του παραγωγικού της σκέλους (γιατί όπως και η GLAXO έχει και αυτή εμπορικό-εισαγωγικό σκέλος) και κατηγόρησε ευθέως τον Χρυσοχοίδη σαν υπεύθυνο γι' αυτό.

Σε αυτή τη συνέντευξη τύπου η Boeringer παρουσίασε επιστολή της Άννας Διαμαντοπούλου προς τον Χρυσοχοίδη στην οποία αυτή σημείωνε ότι η Boeringer έχει προχωρήσει σε σοβαρές επενδύσεις και ζητούσε από τον Χρυσοχοίδη «η μέλλουσα να εφαρμοστεί πολιτική επί των φαρμάκων να μην ανακόπτει την υλοποίηση συγκεκριμένων επιχειρηματικών σχεδίων δις δραχμών που ενισχύουν την αναταγωνιστικότητα των ελληνικών Βιομηχανιών προϊόντων και συντελούν στην απορρόφηση των κονδυλίων του επιχειρησιακού προγράμματος Βιομηχανίας». Η Διαμαντοπούλου, γενική γραμματέας του Υπ. Ανάπτυξης, είναι ένα από τα λίγα στελέχη αυτής της διαβρωμένης από τους σαμποταριστές κυβέρνησης που έχει μια γραμμή προώθησης της βιομηχανικής ανάπτυξης. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η προϊσταμένη της Β. Παπανδρέου παρά τους στενούς της δεσμούς με τον παλιό κρατικο-γραφειοκρατικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ στις ΔΕΚΟ. Σε αυτή την κατεύθυνση χρωστάμε τη σύγκρουση που τέλευταί αέχει πάρει μετωπικά χαρακτηριστικά ανάμεσα στη Β. Παπανδρέου και τον Λαϊλιώτη.

Παρ' όλα αυτά στην συγκεκριμένη μάχη νικητής βγήκε ο Χρυσοχοίδης πράγμα που δείχνει την ψηλή πολιτική κάλυψη που διαθέτει μέσα στην κυβέρνηση και στον κομματικό μηχανισμό.

Όμως αυτή τη φορά με το θόρυβο που ξεσηκώθηκε ο Χρυσοχοίδης υποχρεώθηκε να απολογηθεί, δηλαδή η νίκη του είχε σοβαρές πολιτικές απώλειες για πρώτη φορά. Γιατί ανεξάρτητα από την κεντρική επίθεση στη Boeringer η ελληνική φαρμακοβιομηχανία στο σύνολο της κιόλας από τον Ιούλη του '96 με ανακοίνωση της Πανελλήνιας Ένωσης Φαρμακοβιομηχανίας είχε κατηγορήσει την κυβέρνηση για τις πρώτες νέες τιμές που έδωσε το υφυπουργείο Εμπορίου.

Έλεγε τότε η Ένωση (Ελευθεροτυπία, 16.7.97): «Η μείωση κατά 20% στην τιμή των ελληνικών φαρμάκων σε σχέση με τα αντίστοιχα ξένα που εξήγγειλε η κυβέρνηση οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε μαρασμό την ελληνική φαρμακοβιομηχανία... Η πολιτική αυτή της κυβέρνησης έχει ως αποτέλεσμα να παγώσουν άμεσα τα μεγάλα επενδυτικά προγράμματα που είχαν καταρτίσει - και σε πολλές περιπτώσεις ξεκινήσει - οι ελληνικές φαρμακοβιομηχανίες». Α-

πό την άλλη μεριά η ίδια η απάντηση, στην οποία υποχρεώθηκε ο Χρυσοχοίδης απέναντι στην Boeringer, είναι ενδεικτική της δύσκολης θέσης στην οποία βρίσκεται αφού αναγκάζεται να απαντάει με τον πιο στρεψδικό τρόπο.

Για παράδειγμα η Boeringer τον κατηγορεί ότι οι τιμές που πήρε για 27 παραγόμενα στην Ελλάδα ιδιοσκευάσματα (παράγει όλα-όλα 34) είναι χαμηλότερες του κόστους παραγωγής τους. Ο Χρυσοχοίδης απαντά ότι σε 16 από αυτά πήρε αύξηση πράγμα που δεν έχει καμία σχέση με τον ισχυρισμό της εταιρείας αφού μπορεί και οι προηγούμενα υπάρχουσες τιμές να είναι κάτω του κόστους, αλλά η Boeringer να κέρδιζε από το σύνολο της παραγωγής της ή περιμένοντας μια αύξηση. Ή ακόμα μπορεί το κόστος παραγωγής να ανέβηκε πολύ περισσότερο ανάμεσα σε δύο διαδοχικούς προσδιορισμούς των τιμών από όσο ανέβηκαν οι τιμές. Ο Χρυσοχοίδης πουθενά δεν επιχειρηματολογεί ενάντια στη Boeringer αναφερόμενος στα στοιχεία διαμόρφωσης του κόστους των φαρμάκων της.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ALGON
Ένα άλλο κραυγαλέο στοιχείο για το είδος των επιχειρημάτων του είναι η περίπτωση του φαρμάκου Algon για το οποίο είχαμε παρακολούθησε από παλιότερα την επίθεση του Χρυσοχοίδη στη Boeringer ότι δήθεν το πουλούσε ακριβά.

Το Νοέμβρη του '96 η Boeringer είχε απαντήσει με καταχωρημένη σημοσίευσή της αποδείχνοντας ότι το Algon είναι το πιο φτηνό από όλα τα αντίστοιχα αναλγητικά από τα οποία κανένα δεν κατασκευάζεται στην Ελλάδα, αλλά όλα εισάγονται απ' έξω (DEPON, ASPIRIN, PANADOL). Τότε η Boeringer εξηγούσε το πώς πρόκυπτε η τιμή των 160 δρχ. χοντρικής που είχε το Algon. Έτσι από την τιμή των 408 δρχ. της λιανικής αφαιρούσε 208 δρχ. για εισφορές και κρατήσεις υπέρ τρίτων και για κέρδος φαρμακευτόρων και φαρμακοποιών και έμεναν 200 δρχ. Ύστερα αφαιρούσε 40 δρχ. που ήταν εισφορά της για δικαιώματα στην κρατική εταιρεία ΕΛΒΙΠΥ που είναι σήμερα προβληματική και δεν βγάζει πια τα Algon (η γνωστή μας παλιά ΧΡΩΠΕΙ) και έμεναν οι 160 δρχ.

Ο Χρυσοχοίδης κατέβασε αυτές τις 160 δρχ. σε 133 δρχ. με τις νέες τιμές που έδωσε με το επιχειρηματίας χοντρική 75,6 δρχ. για τον ίδιο αριθμό δισκίων. «Κατά συνέπεια», γράφει ο Χρυσοχοίδης στο Σημίτη, «η νέα καθαρή τιμή βιομηχανίας ανά δισκίο είναι αυξημένη κατά 159,4%». Αμέσως παρακάτω ο σαμποταριστής προσπάθει να δικαιολογήσει γιατί παρεμπόδισε την κυκλοφορία του Algon (των 160 δρχ. πριν δηλαδή τη μείωση παραπέρα της τιμής του), πράγμα για το οποίο επίσης τον κατηγορεί η Boeringer, λέγοντας

«προς τα αναφερόμενα ότι το υπουργείο περεμπόδισε την κυκλοφορία του είναι απαραίτητο να διευκρινισθεί πως αυτό έγινε διότι, όταν η εταιρεία υπέβαλε την αίτησή της στο υπουργείο Ανάπτυξης για τον καθορισμό τιμής, δεν είχε υποβάλει καν στον ΕΟΦ αίτηση για έγκριση άδειας κυκλοφορίας στην συσκευασία των 10 δισκών (αντί για 16) και κατά συνέπεια το είχε κυκλοφορήσει παρανόμως» (τα θαυμαστικά δικά μας). Δηλαδή απαγορεύεται η πώληση, οπότε και η παραγωγή ενός φαρμάκου γιατί δεν είχε άδεια για να πουληθεί με άλλη συσκευασία.

ΤΟ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ "ΦΘΗΝΟΤΕΡΗΣ ΤΙΜΗΣ"

Στην επιστολή του ο υφυπουργός εμπορίου άφησε για το τέλος εκείνα τα φάρμακα που αναγνωρίζει πως τους μείωσε τις τιμές. Αυτή τη μείωση τη δικαιολογεί με το ότι είναι φθηνότερες σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αυτό το επιχείρημα είναι το βασικό εργαλείο που διαθέτουν οι σαμποταριστές εδώ και μερικά χρόνια για να κλείνουν τις φαρμακοβιομηχανίες και τους έχουν δώσει ισχύ νόμου. Αν ανακαλύψουν ότι ένα φάρμακο έχει κάπου στην Ε. Ένωση τιμή χαμηλότερη από εκείνη στην οποία διατίθεται στην Ελλάδα από την αντίστοιχη βιομηχανία τότε επιβάλλουν σαν τιμή πώλησης (χοντρικής πάντα) αυτή την τιμή.

Αυτή είναι η ρύθμιση της "χαμηλότερης τιμής" που την επέβαλε ο Χρυσοχοίδης κατά το δυσμενέστερο μιας προηγούμενης που έλεγε ότι η ελληνική τιμή δεν πρέπει να υπερβαίνει το μέσο όρο των τριών χαμηλότερων τιμών για το ίδιο φάρμακο μέσα στην Ε. Ένωση.

Καταλαβαίνει κανείς ότι αυτή η ρύθμιση θα σήμανε, αν εφαρμοζόταν από όλους οι ίδιοι οι φαρμακοβιομηχανίες ελλήνων και ξένων, συμφωνών ότι τελικά και στην πράξη οι τιμές που επιβάλλονται στην ντόπια βιομηχανία φαρμάκων είναι 20% πιο χαμηλές από τις αντίστοιχες τιμές εισαγωγής. Όταν οι θυγατρικές της GLAXO και της Boeringer κλείνουν στην Ελλάδα τότε τα φάρμακα που δεν παράγονται πια εδώ, εισάγονται από τις μητρικές τους εταιρείες σε 20% ψηλότερη τιμή. Με αυτή την πολιτική δίνεται και στις ιδιες τις μητρικές εταιρείες ένα σαφές κίνητρο για να μην επενδύσουν βιομηχανικά στην Ελλάδα, αλλά να κινηθούν μόνο εμπορικά. Οι σαμποταριστές δεν θέλουν να δουλεύουν οι θυγατρικές ούτε καν σαν συσκευαστήρια φαρμάκων. Τις θέλουν αποκλειστικά σαν εμπορικές αντιπροσωπείες, όπως θέλουν να μετατρέπουν και σε εμπορικές αντιπροσωπείες και τις με ελληνικά κεφάλαια ντόπιες βιομηχανίες φαρμάκων για το λαό» και της "αντιμοπολιακής πάλης".

Κάθε συνειδητός εργάτης, κάθε δημοκράτης και πατριώτης πρέπει να καγγείλει την πολιτική των σαμποταριστών στην φαρμακοβιομηχανία και να απαιτήσει να σταματήσει η βρώμικη φάμπρικα του "φθηνότερου φαρμάκου της Ευρώπης".

'80 είναι η "πάλη ενάντια στους βιομήχανους". Αυτό το σύνθημα πιάνει ακόμα στην πελώρια μικροαστική μάζα η οποία στελεχώνει τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα και η οποία διαβρώνει ιδεολογικά με τον όγκο της την πολιτική ζωή όλου του λαού. Αυτός είναι ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός που διαφέρει από τον αντικαπιταλισμό του προλεταριάτου κυρίως σε ένα ζήτημα στο ότι ο δεύτερος ενώ αρνείται το κεφάλαιο αγκαλιάζει τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτό βάζει σε κίνηση. Οι μικροαστοί τάχουν με τη μεγάλη βιομηχανία και στρέφονται ενάντια στο βιομήχανο μόνο και μόνο για να συντρίψουν τη μεγάλη βιομηχανία. Οι συνειδητοί εργάτες και οι μαρξιστές αντικαπιταλιστές δεν θα πυροβολούσαν ποτέ το βιομήχανο, το βιομηχανικό κέρδος και το κεφάλαιο αν αυτό θα σήμαινε κλείσιμο του εργοστασίου. Αν δηλαδή το οργανωμένο σε τάξη προλεταριάτο δεν μπορεί να γίνει το ίδιο ο κληρονόμος του κάθε ξεχωριστού κεφάλαιου στην ιδιοχτησία και τη διαχείρηση μιας επιχείρησ

ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΤΟΝ "ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ"

Το νομοσχέδιο για το πρόγραμμα «Καποδίστριας» ολοκληρώθηκε και πρωθίμηκε στην αρμόδια Κοινοβουλευτική Επιτροπή για να συζητηθεί και να εκφράσουν τα κόμματα και οι φορείς τις απόψεις τους, πριν προχωρήσει για ψήφιση στη Βουλή. Στα πλαίσια της συζήτησης αυτής σύσσωμο το μέτωπο της αντιδραστης, Ν.Δ., ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚ-ΚΙ, νομιμοποίησαν την «Πανελλήνια Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα» κατά των αναγκαστικών συνενώσεων» σαν εκπρόσωπο της τοπικής αυτοδιοίκησης σε σύγκρουση με τον Παπαδόπουλο.

Στη συζήτηση της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής προσκλήθηκαν η ΚΕΔΚΕ, η Ε-ΝΑΕ και η ΠΟΕ-ΟΤΑ σα φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης. Η «Πανελλήνια Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα» υπόβαλε και αυτή αίτημα να συμμετέχει στη συζήτηση και να εκφράσει τις απόψεις της με τη στήριξη και των τεσσάρων κομμάτων της αντιπολίτευσης. Το Προεδρείο της Επιτροπής και ο Παπαδόπουλος αρνήθηκαν να δεχτούν αυτό το αίτημα. Ο Παπαδόπουλος χαρακτήρισε τα μέλη της «Συντονιστικής Επιτροπής» «ανομιμοποίητες ομάδες διαμαρτυρούμενων», που «μόνο με την αποδοχή νεοπλασιών θα μπορούσαν να θεωρηθούν κοινωνικοί φορείς». Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες, ο Παπαδόπουλος δεν υποχώρησε. Οι υπόλοιποι με πρωτοβουλία του στενού συνεργάτη του Καραμανλή Πρ. Παυλόπουλου, οργάνωσαν μία «παρασυνεδρίαση» αμέσως μετά τη λήξη της ομιλίας των εκπροσώπων στην Κανονική Επιτροπή και άκουσαν τα αιτήματα των μελών της «Συντονιστικής Επιτροπής» (Ελεύθερος Τύπος, 23/10). Έτσι, το σοσιαλφασιστικό μπλοκ ανοιχτά ενέκρινε τα κλεισίματα των εθνικών οδών, τις καταλήψεις νομαρχιών, τα κλεισίματα χωματερών, τις απόπειρες διακοπής υδροδότησης νομών και όλο το όργιο πραξικοπηματισμού και βίας στο οποίο έχουν επιδοθεί κοινοτάρχες και κομματάρχες σε όλη τη χώρα για να διατηρηθεί η φεούδαρχική διοικητική δομή του ελληνικού κράτους.

Αυτή ήταν μία συσπείρωση του σοσιαλφασισμού που ήρθε να απαντήσει στην εμμονή του Σημίτη να υπερασπίζει τον Παπαδόπουλο και τον «Καποδίστρια» τόσο κατά τη διάρκεια της επίθεσης που δέχθηκε στη Φλώρινα, όσο και ύστερα από αυτήν. Κατά την περιοδεία του Σημίτη στη Δυτική Μακεδονία, συγκέντρωση κατοίκων χωριών της περιοχής οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τις αναγκαστικές συνενώσεις δεν επέτρεψε να γίνει η ομιλία του στην πλατεία της Φλώρινας, όπως αρχικά είχε προγραμματιστεί. Ο Σημίτης αναγκάστηκε να μιλήσει κλεισμένος σε κάποιο γραφείο της Λέσχης Αξιωματικών και η ομιλία του ακούγόταν με μεγάφωνα.

ΤΟ «ΚΙΝΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

Το αντιδραστικό κίνημα ενάντια στις συνενώσεις το οποίο χρησιμοποιεί τη γνωστή σοσιαλφασιστική μέθοδο της βίας ενάντια στο λαό σα μέθοδο «αγώνα» αποκαλύπτει διαρκώς τον καθαρά τοπικιστικό και αντιαναπτυξιακό χαρακτήρα του. Αυτό έγινε σαφές μετά την αποτυχημένη συγκέντρωση στην Αθήνα των κατοίκων από τις κοινότητες όλης της χώρας που αντιδρούν στις συνενώσεις που έγινε την Πέμπτη 9 Οκτώβρη. Η συγκέντρωση αυτή είχε προπαγανδιστεί πλατιά από τη «Συντονιστική Επιτροπή». Όπως γράφει ο Αδεσμεντος Τύπος (9/10): «Σε όλους τους νομούς της χώρας έγιναν προετοιμασίες για κάθισμα στην Αθήνα, ενώ ενοικιάστηκαν

και πούλμαν». Η συγκέντρωση αυτή ήταν απογοητευτική. Γιατί δεν έχει πείσει κανένα η προπαγάνδα του σοσιαλφασισμού ενάντια στον αναγκαστικό χαρακτήρα των συνενώσεων. Οι κάτοικοι της Καρδιτσομαγούλας, της Άνω Αγόριανης στη Φθιώτιδα, του Κάτω Σχολαρίου στη Θεσσαλονίκη, της Κατοχής στην Αιτωλοακαρνανία, δεν κλείνουν τους δρόμους και δε διαμαρτύρονται γιατί οι αναγκαστικές συνενώσεις είναι «αντιδημοκρατικές» και «αντισυνταγματικές» και γιατί καταργούνται τα «κύτταρα της δημοκρατίας» και για άλλα ωραία και κούφια λόγια. Διαμαρτύρονται γιατί θα συνενωθούν με το συγκεκριμένο δήμο και τις συγκεκριμένες κοινότητες και θα έχουν τη συγκεκριμένη έδρα, ή γιατί το όνομα του νέου δήμου «Λιβυκός» προέρχεται επιμολυγικά από τη Λιβύη και δε δηλώνει τους δεσμούς του με τον ελληνισμό! Αυτός είναι ο χαρακτήρας των αιτημάτων της συντριπτικής πλειοψηφίας των κοινοτήτων που αντιδρούν. Διαβάσαμε ένα χαρακτηριστικό περιστατικό στην Ελευθεροτύπια, 16/10. Σε ημερίδα που οργανώθηκε στην Κοινότητα Νέου Σιδηροχωρίου του Νομού Ροδόπης, από τη Ν.Δ., για τον «Καποδίστρια», οι ομιλητές χαρακτήρισαν το νομοσχέδιο «ψευδεπίγραφο», «αντιδημοκρατικό», «αντισυνταγματικό» κ.λ.π. Προς το τέλος της ημερίδας, ο πρόεδρος Κ. Βαρβάτος (επίσης Ν.Δ.) ανήγγειλε από το βήμα ότι τελικά ίδρυεται Δήμος Σιδηροχωρίου με έδρα το Σιδηροχώρι. Τότε στην αίθουσα έγινε πανδαιμόνιο: Επευφημίες, χειροκροτήματα και πανηγύρια. Και όλοι έφυγαν ευχαριστημένοι.

Με λίγα λόγια, αν έδρα γινόταν αυτό το χωριό και όχι το άλλο, το χωριό που «κέρδισε», δε θα είχε κανένα προβληματισμό σχετικά με τα θετικά ή αρνητικά αποτελέσματα που θα είχε ο αναγκαστικός χαρακτήρας για το χωριό που «έχασε». Θα υποστήριζε αυτόν τον αναγκαστικό χαρακτήρα χωρίς να εξετάσει τη λεπτομέρεια του ιδεολογικού του περιεχομένου. Αυτό το κίνημα δεν έχει αρχές και δεν είναι ένα κίνημα λαού. Πρόκειται για ένα κίνημα του σοσιαλφασισμού που εκμεταλλεύεται την καθυστέρηση των πληθυσμών και διασφαλίζει μία τοπική αυτοδιοίκηση που είναι έρματος της κομματοκρατίας. Αυτό είναι το μοναδικό ιδεολογικό περιεχόμενο αυτού του «αγώνα».

Γι' αυτό, ο αγώνας αυτός παίρνει τέτοιες αντιδραστικές μορφές. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Θεσσαλονίκης. Εκεί η χωματερή των Ταγαράδων στην οποία καταλήγουν όλα τα σκουπίδια απ' όλο το πολεοδομικό συγκρότημα αποκλείστηκε από τους κατοίκους 5 κοινότητων με αποτέλεσμα η πόλη να κινδυνεύει να πνιγεί στα σκουπίδια. Δεν επιτράπηκε να εναποτεθούν ούτε τα νοσοκομειακά απόβλητα!

Στην Αραβησό Πέλλας, οι κάτοικοι του χωριού προειδοποίησαν ότι: «Θα αναγκαστούμε να διακόψουμε τη λειτουργία των αντλοστασίων του ΟΥΘ» (Ελεύθερος Τύπος, 22/10), με λίγα λόγια θα αναγκαστούν να αφήσουν τη Θεσσαλονίκη χωρίς νερό.

Πρόκειται για ωμή άσκηση βίας ενάντια σε λαό συνοδευόμενη από καλαματιανούς και τσάμικους (έχουμε και σ' αυτές τις κινητοποιήσεις την επανάληψη των περίφημων γλεντιών στους δρόμους που αποκλείονται, γλέντια που θυμόμαστε από τις πρηγούμενες κινητοποιήσεις των αγροτοφασιστών του Πατάκη).

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Μετά τη δημοσίευση του νομοσχεδίου έχει αποκαλυφθεί σε όλο της το μεγαλείο η δημαγωγία του σοσιαλφασισμού.

Δεν υπάρχει δήμος ρουφήχτρα των κοινοτήτων που συνενώνονται. Ο στόχος του «Καποδίστρια» δεν είναι η εξαφάνιση των κοινοτήτων. Αλλά η άσκηση της διοίκησης από ένα ενιαίο κέντρο, που σημαίνει αντικειμενικά την καταπολέμηση της γραφειοκρατικής διαφθοράς, της μίζας και του κομματικού ρουσφετιού που πρωθεί ο σοσιαλφασισμός μέσα από την πολυδιάσπαση. Μέσα από τη συγκέντρωση αυτή χτυπιέται η σοσιαλφασιστική εξουσία έτσι όπως αυτή εκφράζεται με το δήμο-κομματικό φέουδο.

Στις κοινότητες 300 κατοίκων και άνω που καταργούνται θα εκλέγονται τοπικά συμβούλια τα οποία θα έχουν εκπροσώπηση στο δημοτικό συμβούλιο. Σε χωριά μικρότερα των 300 κατοίκων θα εκλέγονται δημαρχιακοί πάρεδροι.

Οι συντριπτικές των δικτύων, η λειτουργία χώρων αναψυχής, πολιτιστικών κέντρων και κέντρων παροχής κοινωνικών υπηρεσιών (ΚΑΠΗ), καθώς επίσης και η συντήρηση και λειτουργία των σχολικών κτηρίων θα ανατίθενται στους προέδρους των τοπικών συμβουλίων.

Όλες οι υπηρεσίες που παρέχονται από τα κοινοτικά γραφεία (π.χ. παροχή πιστοποιητικών) θα εξακολουθήσουν να παρέχονται.

Τα βασικά δικαιώματα των καταργούμενων ΟΤΑ καθώς και οι ευνοϊκές φορολογικές, ασφαλιστικές και άλλες ρυθμίσεις που ισχύουν σήμερα για τους κατοίκους των κοινοτήτων θα συνεχίσουν να ισχύουν και μετά τη συνένωση. Οι επιχειρήσεις που είχαν συστήσει οι καταργούμενοι δήμοι και κοινότητες θα παραμείνουν υπό τον έλεγχο τους.

Περιορίζεται όμως το δικαίωμα των δημάρχων και των προέδρων των κοινοτήτων για απευθείας αναθέσεις εργασιών και προμηθειών ενώ διευρύνονται οι αρμοδιότητες των δημαρχιακών επιτροπών. Έτσι περιορίζεται η δυνατότητα του σοσιαλφασισμού να χρησιμοποιεί τους κοινοτάρχες και να στήνει «οικολογικά κινήματα» για να σαμποτάρει τη βιομηχανία.

Παρέχεται η δυνατότητα στους νέους ΟΤΑ να χωροθετήσουν στην περιφέρεια τους το προσωπικό τους και να καθορίσουν το ωράριο λειτουργίας τους με τρόπο που να εξασ

ΟΙ S-300 ΚΥΡΙΑ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ ΣΕ ΑΙΓΑΙΟ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

γίνετε θύματα ήσαστε θύτες, και μάλιστα δέκα φορές πιο αισχροί απ' ό,τι οι τούρκοι σοβινιστές το '74. Όσο δεν το κάνετε αυτό, τότε δεν πάτε για απελευθερωτικό πόλεμο, αλλά για να σφάξετε και τους υπόλοιπους Τουρκοκύπριους που δεν έχουν φταίξει σε τίποτα.

Τρίτο, και χειρότερο: Για να πετύχετε το σκοπό σας στηρίζεστε στις ματοβαμένες ρώσικες πλάτες, που το μόνο που ξέρουν να φέρνουν είναι ο φασισμός, η πείνα η εξαθλίωση και η διαφορά. Περάστε κατά Βοσνία και Τσετσενία μεριά, αν βέβαια ο Καμπίλα σας πέφτει λίγο μακριά, και ρωτήστε εκεί τους λαούς πώς ένιωσαν στο πετσί τους τη ρώσικη "προστασία". Μα καλά, δε διδαχτήκατε τίποτα από την πρόσφατη ιστορία: Τι να περιμένει όμως κανείς από ανθρώπους και πολιτικούς που υποστήριξαν με όλη τους την ψυχή τους μεγαλύτερους θιασώτες της εθνοκάθαρσης, τους σέρβους φασίστες; Πώς μπορεί να σας πιστέψει κανείς ότι θέλετε να κάνετε εθνικοαπελευθερωτικά γάντα όταν στέκεστε στο πλευρό των εγκληματών πολέμου;

Είσαστε, τέλος, υποκριτές, γιατί καμώνεστε εδώ και καιρό πως θέλετε να μπεί η Κύπρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να λύσετε ειρηνικά το Κυπριακό, ενώ αυτό που κοιτάτε είναι πώς θα στριμώξετε πολιτικά και στρατιωτικά την Τουρκία και πώς θα τη βάλετε σε αντιπαράθεση με όλη την Ευρώπη και γενικότερα τη Δύση.

Αφήστε λοιπόν το παραμύθι, κύριοι!

ΚΟΝΤΡΑ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΥ-ΡΩΣΟΦΙΛΩΝ

Το πολύ-πολύ που ξέρουν οι σοβινιστές μας στην Ελλάδα και στην Κύπρο να κάνουν καμιά φορά είναι να προκαλούν με τη στάση τους τίποτα αιφιμαχίες με τη Ρωσία όταν αφήνουν να εννοηθεί πως το πηγαίνουν για Ένωση. Γιατί το ΕΑΧ έτσι το ερμηνεύει ο σοβινισμός: 'Όχι απλά σαν μια "παρουσία" της Ελλάδας στην Κύπρο, αλλά σαν ένα πρώτο βήμα για την Ένωση. Πρόκειται για το τελευταίο όνειρο του ελληνικού σοβινισμού μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Ο σοβινισμός, για παράδειγμα, ήθελε τα ελληνικά μαχητικά αεροπλάνα όχι απλά να μετασταθεί στο νεότευκτο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Πάφου (που εγκαινιάστηκε πραχτικά με την άσκηση "Νικηφόρος", αλλά να σταθμεύουν μόνιμα εκεί. Την απλή μεταστάθμευση την ήθελε η Ρωσία και οι δικοί της (ΑΚΕΛ, Βασιλείου και λοιποί).

Η Ρωσία τον θέλει τον ελληνικό σοβινισμό μέχρι εκεί που μπορεί να τον χρησιμοποιεί για τις ανάγκες της δικής της στρατηγικής. Του ρίχνει όμως "πάγο" δια την ξεπερνάει τα όρια που του βά-

ζει όταν νομίζει πως είναι αυτόνομος και αυθύπαρκτος. Το ίδιο έκανε και με την άσκηση αυτή. Έβαλε τους δικούς της στην Κύπρο (ΑΚΕΛ) να διαμαρτύρονται όταν ο Τσοχατζόπουλος παρακολούθησε αυτοπροσώπως την παρέλαση των στρατιωτών (εφέδρων και κληρωτών) και των οπλικών συστημάτων. Στη γενική αντίθεση Ρώσων και Αμερικάνων για την επίσκεψη Τσοχατζόπουλου "πάτησαν" κι οι Τούρκοι και προκάλεσαν την παρενόχληση στο αεροπλάνο του.

Και οι σοβινιστές μας τι έκαναν; Έβαλαν την ουρά στα σκέλια, όπως πάντα: Μεταστάθμευση των αεροπλάνων στην Κύπρο και όχι μόνιμη παρουσία. Να μην τα χαλάσουμε και με τους φίλους μας τους Ρώσους, τώρα μάλιστα που έκαναν και τη γνωστή δήλωση (βλ. ρώσο πρεσβευτή στη Λευκωσία) ότι κι αυτοί από τη μεριά τους θα θεωρήσουν casus belli πιθανό έλεγχο και χτύπημα των Τούρκων στο πλοίο που θα μεταφέρει τους πυραύλους.

Η ΠΑΡΕΝΟΧΛΗΣΗ ΚΑΙ Η... ΜΟΝΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

Οστόσο η πρόκληση είχε γίνει: 'Όπως οι S-300 ανατρέπουν δυσανάλογα την ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή, έτσι και τα ουσιαστικά εγκαίνια του αεροδρομίου της Πάφου με τη μεταστάθμευση των ελληνικών μαχητικών ήρθαν να προσθέσουν άλλο ένα λιθαράκι στις ελληνικές προκλήσεις. Άρα και πάλι η ελληνική πλευρά προηγήθηκε στην πρόκληση, όπως άλλωστε είχε γίνει και στην Ίμια το καλοκαίρι του '95 με το προεδρικό διάταγμα για τον εποικισμό των νησιών.

Πώς απάντησαν οι Τούρκοι; Κάνοντας σουρωτήρι το FIR Αθηνών και κονιορτοποιώντας το δόγμα του ΕΑΧ. Να πούμε εδώ παρενθετικά ότι και πάλι τα ΜΜΕ στη χώρα μας κάνανε το θαύμα τους: διαστρεβλώναντε την αλήθεια και παρουσιάζανε συνεχώς τις παραβάσεις του FIR ως παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου, ένα ψέμα συνειδητό και ασύντολο, καθώς δίνει την εντύπωση στον ελληνικό λαό ότι οι Τούρκοι παρενόχλησαν τον Τσοχατζόπουλο μέσα στα όρια του ελληνικού εναέριου χώρου. Τίποτα αναληθέστερο. Τα τούρκικα μαχητικά πετούσαν στο διεθνή εναέριο χώρο.

Και καλά, μπορεί να ρωτήσει ένας καλόπιστος άνθρωπος, γιατί οι Τούρκοι έκαναν την παρενόχληση στο αεροπλάνο που μετέφερε τον Τσοχατζόπουλο; Δεν έφταναν τα υπόλοιπα, όπως στο κάτω-κάτω είχε γίνει και πολλές άλλες φορές στο παρελθόν χωρίς να ανοίξει μύτη; Ασφαλώς η παρενόχληση ήταν μια σοβινιστικό πολεμικό τύπου απάντηση στον ελληνικό σοβινισμό, όμως ο υπουργός ήταν σε στρατιωτικό αεροπλάνο, κι αυ-

τό έχει τη βαρύτητά του. Αν ο Τσοχατζόπουλος δεν ήθελε να δώσει στην επίσκεψή του το χαρακτήρα που έδωσε, γιατί δεν πήγε στην Κύπρο με πολιτικό αεροπλάνο, όπως πάνε όλοι οι πολιτικοί; Είναι φανερό πως ήθελε να δώσει ένα μήνυμα στην τούρκικη πλευρά. Και οι άλλοι απάντησαν ανάλογα.

Έπειτα, στην Κύπρο έχουν γίνει επανειλημμένα συνομιλίες για μορατόριον πτήσεων των μαχητικών (να μην πετάει δηλαδή κανένα στρατιωτικό αεροπλάνο πάνω από το νησί). Η πτήση όμως του C-130 με τον Τσοχατζόπουλο παραβίαζε (χωρίς να έχει προηγηθεί κάτι ανάλογο από την πλευρά της Τουρκίας) τη συμφωνία του μορατόριου.

Και ερχόμαστε εδώ στους Αμερικάνους. Η αρχική δήλωση του εκπρόσωπου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ αυτό ακριβώς έλεγε. Εντόπιζε δηλαδή τον αρχικό φταίχτη της τελευταίας έντασης: Ο πρώτος παραβάτης ήταν η Ελλάδα. Τι ήταν να το πει και να θίξει τα iερά και τα δύσια;

Ποιος είδε το θέρο και δε φοβήθηκε! Άρχισε ο γνωστός εδώ και χρόνια αντιαμερικάνικος εξάψαλμος για συνωμοσίες κτλ. Εδώ όμως ήρθε και πάλι ως από μηχανής θεός ο γνωστός από το διαμελισμό της Βοσνίας και μεσολαβητής για το Κυπριακό Χόλμπρουκ, ο οποίος με μια ωμή δήλωση έριξε όλες τις ευθύνες στην Τουρκία και προκάλεσε διάβημα στην Αγκυρα και ουσιαστικά ταπείνωση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και του εκπροσώπου του, που αναγκάστηκε να τα πάρει πίσω.

Η ΟΑΚΚΕ έχει πολλές φορές στο παρελθόν και σε ανάλογα γεγονότα επιστήσει την προσοχή στους αναγνώστες της για τη σύγκρουση που έχει αναφανεί σε σοβαρά ζητήματα ανάμεσα στον Κλίντον και στο αμερικάνικο υπουργείο Εξωτερικών: Μπορεί το τελευταίο να είναι ακραία υφεσιακό απέναντι στον επιθετισμό της ρώσικης υπερδύναμης, αλλά μερικές φορές κρατάει κάπως τη θέση της αμερικάνικης αστικής τάξης που εκφράζει, ενώ σε όλα τα σοβαρά ζητήματα ο Κλίντον παίρνει πάντα τη θέση που ικανοποιεί τα ρώσικα στρατηγικά συμφέροντα. Έτσι συνέβη κι εδώ. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Χόλμπρουκ είναι προεδρικός απεσταλμένος και μεσολαβητής για το Κυπριακό. Την ώρα που η Ρωσία κάνει την πιο επιθετική δήλωση της απέναντι στην Τουρκία, την ίδια ώρα βρίσκεται ο Κλίντον μέσω Χόλμπρουκ να επιτεθεί κι αυτός στην Τουρκία για την παρενόχληση. Να είναι τυχαία όλα αυτά;

Αυτό όμως που κάνει τη μεγαλύτερη, ίσως, εντύπωση στην Κύπρο είναι την παρενόχληση στην Κύπρο με την οποία οι ΗΠΑ αλλάζουν θέση σε τόσο σοβαρά ζητήματα και τσακώνονται μεταξύ τους υπέρ της μιας ή της

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η Gasprom εκβιάζει με το φυσικό αέριο

Όταν κλείστηκε η σύμβαση για το φυσικό αέριο γράφομε ότι είναι εγκληματικό να συνδέει κανείς τη βιομηχανική παραγωγή της χώρας με ενέργεια πηγής που ελέγχουν εκβιαστές.

Ένα χρόνο μετά τη θέση αυτή επαληθεύεται αφού οι Ρώσοι ζητάνε -μέσω του μονοπάτιου που λέγεται GASPROM- τα ενέργεις:

Πρώτο: Αύξηση της τιμής του φυσικού αερίου που αγοράζει η ΔΕΠΑ.

Δεύτερο: Συμμετοχή στην κατασκευή και εκμετάλλευση των αστικών δικτύων διανομής φυσικού αερίου.

Τρίτο: Κατασκευή της μονάδας της Φλώρινας όπως συμφέρει τους Ρώσους, δηλαδή με ευνοϊκή γι' αυτούς την "ονεξόρτητη εχτίμηση" που αποφάσισε η κυβέρνηση.

Τέταρτο: Ενεργοποίηση της ρήτρας "take or pay" που σημαίνει ότι η ΔΕΠΑ θα πληρώνει στους Ρώσους το τίμημα για τις ποσότητες αερίου που προβλέπεται από τη σύμβαση ότι πρέπει να απορροφήσει, ανεξάρτητα από το αν μπορεί να τις κατονολάσει ή όχι.

Μια πρώτη εχτίμηση

ΓΚΕΒΑΡΑ

Η επέτειος των 30 χρόνων από την δολοφονία του Γκεβάρα, πήρε και εξακολουθεί να πάιρνει μια μεγάλη δημοσιότητα στη χώρα μας. Μάλιστα σε ένα τέτοιο σημείο που κάνει αρκετούς σχολιαστές της επικαιρότητας να αναρωτιούνται για τις αιτίες αυτού του φαινόμενου. Η τέτοια μεγάλη προβολή της προσωπικότητας του Γκεβάρα, δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί, πως είναι αντανακλαστικού ή λαϊκού δημοκρατικού κινήματος, που να σηκώνει την σημαία του Τσέ και αυτός να αγκαλιάζεται σε τέτοιο βαθμό από όλες τις πλευρές της κοινωνίας.

Αυτό που συμβαίνει στη πραγματικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο. Η προβολή του Γκεβάρα είναι σε τέτοιο βαθμό, ακριβώς γιατί γίνεται από την αστική τάξη και μάλιστα από τα πιό αντιδραστικά της κομμάτια, τα οποία κυριαρχούν συντριπτικά στο πολιτικούδεολγικό επίπεδο.

Αυτή η αντίδραση, για να επιβάλλει την ολόπλευρη πολιτική της εξουσία, έχει ανάγκη από "ήρωες" αντιδυτικού και αντιαμερικάνικου τύπου. Η ρωσόδουλη αστική τάξη για την οποία μιλάμε συγκεκριμένα, προβάλλει τον Γκεβάρα σαν τον επαναστάτη εκείνο, που χτύπησε νικηφόρα τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, σε μια μικρή χώρα σαν την Κούβα. Το πρότυπο λοιπόν του επαναστάτη-αντιαμερικάνου Γκεβάρα, είναι ότι καλύτερο για το τράβηγμα του σοβινισμού στο ρωσόφιλο μέτωπο της αντίδρασης από ιδεολογική άποψη. Γιαυτό άλλωστε την σημαία του Γκεβάρα την σηκώνει με τον πιό μεγάλο θύρυβο το κατ' εξοχήν σοσιαλφασιστικό κόμμα το ψευτο-ΚΚΕ, το οποίο ρίχνει πάντα και τις πιο μεγάλες γέφυρες πρός τον σοβινισμό.

Όμως ένας τέτοιος Γκεβάρα, που βρίσκεται στις σημαίες του ψευτο-ΚΚΕ, της "17.N" και σε όλο τον τροποιστικό περίγυρο του Περισσού, δεν μπορεί να είναι ο αληθινός Γκεβάρα.

Όλος αυτός ο αντεπαναστατικός συμφερός έχει φτιάξει έναν Γκεβάρα στα δικά του μέτρα, αφαιρώντας του τα πραγματικά επαναστατικά χαραχτηριστικά και προβάλλοντας ιδιαίτερα τις πλευρές του εκείνες, στην θεωρία και την πράξη που ξέφευγαν από τον επαναστατικό μαρξισμό-λενινισμό ή τον αρνιόντουσαν.

Από μιά πρώτη γενική εχτίμηση της θεωρίας του και της πραχτικής του, πιστεύουμε πως ο Γκεβάρα στάθηκε βασικά στο επαναστατικό μέτωπο, με σημαντικές όμως παρεκλίσεις, ιδιαίτερα στο τέλος της ζωής του, που αφορούσαν ζητήματα ταχτικής και στρατηγικής της παγκόσμιας αντιμπεριαλιστικής πάλης καθώς και ζητήματα του αντιρεβιζιονιστικού αγώνα της εποχής του.

Ο Γκεβάρα είναι ίσως ο μόνος ηγέτης της Κουβανέζικης επανάστασης που προσπάθησε να δεί την επανάσταση τόσο στην Κούβα όσο και παγκόσμια κάτω από το πρί-

σμα του μαρξισμού-λενινισμού.

Στα κείμενά του, αναλύει την επανάσταση στην Κούβα με την μέθοδο της λενινιστικής θεωρίας, για την δυνατότητα της νίκης της επανάστασης σε μια χώρα στην περίοδο του ιμπεριαλισμού και την γρήγορη μετατροπή της εθνικής αντιμπεριαλιστικής επανάστασης σε σοσιαλιστική, σε μια εποχή που οι παγκόσμιοι συσχετισμοί του προδευτικού κινήματος και η συνείδηση των μαζών στο εσωτερικό της χώρας το επιτέρευν.

Βασικό όρο γιαυτό ο Γκεβάρα έβαζε την οικοδόμηση του μαρξιστικού-λενινιστικού κόμματος της εργατικής τάξης. Αυτή την πάλη την έδινε τη στιγμή που το επαναστατικό αντιμπεριαλιστικό κόμμα στην Κούβα εκυριαρχείτο από την εθνική αστική τάξη της Κούβας. Έγραφε τότε:

«Είναι λογικό αυτό το κόμμα να είναι ταξικό. Ήνα μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα, δεν θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο. Η αποστολή του είναι να βρεί τον πιό σύντομο δρόμο που οδηγεί στην διχτατορία του προλεταριάτου και οι πιό πολύτιμοι οπαδοί του, τα ιθύνοντα στελέχη του και η ταχτική του να προέρχονται από την εργατική τάξη.

Είναι αδιανότο να αρχίσει η οικοδόμηση του σοσιαλισμού με ένα κόμμα της αστικής τάξης, ένα κόμμα που θα έχει ανάμεσα στα μέλη του αρκετούς εκμεταλλευτές επιφορτισμένους να χαράζουν την πολιτική του γραμμή. Είναι πρόδηλο ότι μια τέτοια ομάδα δεν μπορεί να διευθύνει τον αγώνα παρά μόνο κατά το στάδιο της εθνικής απελευθέρωσης, ως ένα ορισμένο σημείο και μέσα σε καθορισμένες συνθήκες...

Το κόμμα που μέλλει να γίνει θα είναι στενά δεμένο με τις μάζες και θα πάρνει από αυτές τις μεγάλες ιδέες που στη συνέχεια θα μορφώνονται σε συγκεκριμένες ντυρεκτίβες. Θα είναι ένα κόμμα που θα εφαρμόζει αυστηρά την πειθαρχία σύμφωνα με τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και που ταυτόχρονα θα έχει περιθώρεια για ανοιχτή σύζητη, κριτική και αυτοκριτική έτσι που η δουλιά να καλυτερεύει αδιάκοπα».

Δίνουμε αυτό το μεγάλο κομμάτι από την μπροσούρα του Γκεβάρα με τίτλο. Το μαρξιστικό λενινιστικό κόμμα, για να δείξουμε την πραγματική του θέση για το κόμμα και να ανατρέψουμε εντυπώσεις που έχει αφήσει πάνω σε αυτό ο αναρχισμός αλλά και ο αστικός φιλελευθερισμός.

Την τριτοδιεθνιστική, μαρξιστικο-λενινιστική αντίληψη του Γκεβάρα βρίσκουμε επίσης στο πιό βασικό ζήτημα αρχής που χωρίζει στην εποχή του τον επαναστάτη-κομμουνιστή, από τον κάθε είδους οπορτουνιστή, στο ζήτημα της διχτατορίας του προλεταριάτου. Αυτό είχε μια τρομαχτική σημασία για την εποχή εκείνη όπου ο Χρουτσωφικός ρεβιζιονισμός χτυπούσε με ιδιαίτερη μανία την θεωρία της διχτατορίας του προλεταριάτου.

Γράφει λοιπόν ο Γκεβάρα το 1963

Στο επαναστατικό στρατόπεδο αλλά όχι ως το τέλος

στην μπροσούρα του με τίτλο "Σχετικά με την οικοδόμηση του κόμματος": «Το καινούριο αυτό στάδιο που ζούμε, το στάδιο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού όπου συβύνονται όλες οι διακρίσεις και όπου δεν μένει παρά μια μοναδική και αποφασιστική διχτατορία, η διχτατορία της εργατικής τάξης. Το στάδιο αυτό προπαρασκευής μιάς μακρυνής πορείας γεμάτης αγώνες και δυσκολίες, πρός την τέλεια αταξική κοινωνία όπου θα εξαφανιστούν όλες οι διαφορές. Στο στάδιο αυτό δεν μπορεί να υπάρξει άλλη διχτατορία από αυτή του προλεταριάτου σαν τάξη».

Στην πάλη για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Κούβα ο Γκεβάρα έρχεται σε σύγκρουση με τους Σοβιετικούς τόσο σε επίπεδο θεωρίας όσο και πολιτικής πραχτικής.

Ο Γκεβάρα σαν υπουργός Βιομηχανίας κριτικάρει σε θεωρητικό επίπεδο το εγχειρίδιο πολιτικής οικονομίας της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ, σε μια κριτική αντίστοιχη του Μάο Τσε Τούνγκ. Σε θέματα που έχουν να κάνουν σχετικά με τα όρια χρησιμοποίησης του νόμου της αξίας στην περίοδο του σοσιαλισμού, στους τρόπους χρησιμοποίησης των υλικών κινήτρων, στο χτύπημα της γραφειοκρατίας και σε μια σειρά από άλλα ζητήματα πάνω στα οποία πάτησε για να αναπυχθεί η νέα αστική τάξη στην ΕΣΣΔ.

Σε επίπεδο πολιτικής στις διεθνείς σχέσεις ο Γκεβάρα διατυπώνει την θέση, πως δεν υπάρχει πολιτική ανεξαρτησίας χωρίς οικονομική ανεξαρτησία, ενώ πατώντας όπως ο ίδιος λέει πάνω στην ανάλυση του Στάλιν για την δυνατότητα μετατροπής των αποικιών και των εξαρτημένων χωρών, μέσα από την νίκη των αντιμπεριαλιστικών επαναστάσεων, από εφεδρείες της προλεταριακής επανάστασης, προωθεί το παγκόσμιο αντιμπεριαλιστικό μέτωπο ανάμεσα στις διεθνείς σχέσεις της ΕΣΣΔ, σε μια ανάλυση της ΓΚΚίνας και στους χροντσωφικούς ρεβιζιονιστές.

Ότι μεγάλες συζητήσεις ανατάρασσουν τον κόσμο που αγωνίζεται για την λευτερία, το ξέρουμε πολύ καλά και δεν μπορούμε να καλύψουμε το πράγμα. Ότι οι συζητήσεις αυτές έχουν φτάσει σε μια τέτοια οξύτητα που γίνεται εξαιρετικά δύσκολος, αν όχι και αδύνατος, ο διάλογος και η συμφιλίωση, το ξέρουμε επίσης...

Παίρνοντας υπόψη την βιαιότητα και την αδιαλλαξία με την οποία διεξάγεται η κάθε διαπάλη, εμείς οι απόκληροι δεν μπορούμε να πάρουμε θέση με την μιά ή την άλλη έκφραση των διαφωνιών, ακόμη και άν συμφωνούμε με κάποιες παρά του άλλου...

Ας ανακεφαλιώσουμε έτσι τις φιλοδοξίες μας για τη νίκη: καταστροφή του ιμπεριαλισμού με την έσουδετέρωση του πιό ισχυρού του προπύργου, που είναι η ιμπεριαλιστική δύναμη του οποίους τον θέσεις του ενός ή του άλλου μέρους περισσότερο με τις θέσεις του ενός μέρους παρά του άλλου...

Ας ανακεφαλιώσουμε έτσι τις φιλοδοξίες μας για τη νίκη: καταστροφή του ιμπεριαλισμού με την έσουδετέρωση του πιό ισχυρού του προπύργου, που είναι η ιμπεριαλιστική δύναμη του οποίους τον θέσεις του ενός ή του άλλου μέρους περισσότερο με τις θέσεις του ενός μέρους παρά του άλλου...

Ο Γκεβάρα με τις θέσεις αυτές εκφράζει την μικροαστική του απόγνωση μπροστά στην μεγάλη πάλη αρχών που έξεσπασε στο παγκόσμιο κομμουνιστικό

Εκδεση Σπράου για το ασφαλιστικό

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΟΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΡΕΜΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

«Όλο το πνέυμα της έκδεσης, αλλά και τα δύο έχω πεί το τελευταίο διάστημα συντείνουν σε ένα στόχο: Την επιμήκυνση του εργασιακού βίου, ενώ στην μελέτη επισημαίνεται ότι η βιασύνη θλάπτει». (Από συνέντευξη του καθηγητή Σπράου στην Ελευθεροτυπία, στις 18 Οκτωβρίου.)

Αυτή η ανοιχτή ομολογία του Σπράου, με την ειλικρίνεια που οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πως έχει, δείχνει ξεκάθαρα τα σχέδια της κυβέρνησης σε αυτό που ονομάζεται ασφαλιστικό πρόβλημα, και που έχει να κάνει με τον χρόνο και το ύψος των συντάξεων των εργαζομένων. Είναι σήμερα αναμφισβήτητο γεγονός πως τα ασφαλιστικά ταμεία βρίσκονται σε μιά δύσκολη οικονομική κατάσταση, ενώ τεράστιοι πόροι από τον κρατικό προυπολογισμό πηγαίνουν για τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων.

Η βασική πρόταση της έκθεσης-Σπράου για επιμήκυνση του εργασιακού βίου σε όλους τους εργαζομένους μέχρι το 65 χρόνο της ηλικίας τους, ξεκινάει από την παρακάτω διαπίστωση που κάνει:

«Πρώτον, θα έλεγα ότι δεν είναι σημειώνη η κρίση. Είναι μία σοβιούσα κρίση, η οποία συνεχίζεται επί πολλά χρόνια και η οποία δεν πρόκειται κατ' ανάγκη να βελτιωθεί και στα προσεχή δύοτρία χρόνια. Ο κυριότερος όμως λόγος που οδήγησε σε αυτή τη κρίση είναι ο δημογραφικός. Βέβαια υπάρχουν και άλλοι λόγοι, όμως κυριότερος κατ' εμέ είναι αυτός Λίγοι πληρώνουν, πολλοί εισπράτουν. Δε γεννάμε και δεν πεθαίνουμε, είναι η έκφραση που χρησημοποιούμε...» (Από συνέντευξη στον Ελεύθερο Τύπο, στις 15 του Οκτώβρη.)

Μια τέτοια όμως διαπίστωση δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα, ιδιαίτερα όσο αυτή αφορά το σκέλος της δημογραφικής απάντησης στο πραγματικό πρόβλημα του «λίγοι πληρώνουν, πολλοί εισπράτουν».

Όσο αφορά τον ιδιωτικό τομέα και το βασικό ασφαλιστικό ταμείο του ΙΚΑ,

Είναι γεγονός πως πράγματι πληρώνουν λίγοι. Όμως αυτό δεν οφείλεται στην υπογενητικότητα, μιας και χιλιάδες άνεργοι βρίσκονται στις ουρές των ταμείων ανεργίας περιμένοντας το μεροκάματο που όλο και πιο πολύ δεν έρχεται.

Τουλάχιστον 500 χιλιάδες ένονται εργάτες χωρίς καμπιά ασφάλιση δουλεύουν στη χώρα, στερώντας το ΙΚΑ και άλλα επικουρικά ταμεία από αντίστοιχες σε αριθμό ασφαλιστικές εισφορές. Αυτή είναι μιά κατηγορία αυτών που δεν πληρώνουν, που δεν υπάρχει στην έκθεση του Σπράου. Όμως δεν είναι η μοναδική. Υπάρχουν άλλες δύο κατηγορίες που δεν έχουν σχέση με το δημογραφικό πρό-

βλημα. Είναι η αστική τάξη και το κράτος της.

Το κράτος εδώ και 30 χρόνια έχει έξουμίσει τα αποθεματικά του ΙΚΑ με την εξής μέθοδο. Με ειδικό νόμο το ΙΚΑ είναι υποχρεωμένο να καταθέτει άτοκα τα αποθεματικά του στην Τράπεζα της Ελλάδας τα οποία με την μορφή του δανείου αρπάζει συνεχώς το δημόσιο χωρίς επιστοφή.

Η αστική τάξη με την μέθοδο της εισφοροδιαφυγής έχει φτάσει σήμερα να χρωστάει στο ΙΚΑ πάνω από 600 δις. δραχμές.

Αυτοί λοιπόν είναι που δεν πληρώνουν και κανείς λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει πως αυτές οι κατηγορίες των μαχαγάνων θα πληρώσουν, άν οι εργάτες σε όλες τις ειδικότητες, άντρες και γυναίκες θα δουλεύουν μέχρι τα 65 χρόνια τους, άν στο μεταξύ δεν έχουν πεθάνει.

Αυτό όμως που εύκολα καταλαβαίνει κανείς, είναι πως η έκθεση του Σπράου ζητάει να δουλέψουν ακόμα πιο πολύ οι εργάτες για να καλύψουν τόσο τους ανασφάλιστους ένοντας εργάτες, όσο και την κλεψία του ΙΚΑ από το κράτος και την αστική τάξη.

Ας δούμε τώρα αν είναι πολλά αυτά που παίρνουν οι συνταξιούχοι εργάτες.

Για κάθε μεροκάματο ο εργάτης πληρώνει το 13% στο ΙΚΑ και για να πάρει πλήρη σύνταξη θέλει 10500 μεροκάματα και μέχρι εφέτος το όριο ηλικίας είναι τα 58 χρόνια, ενώ από το 1998 προστίθεται ένα επιπλέον εξάμηνο κάθε χρόνο μέχρι το 60 έτος. «Οταν λέμε πλήρη σύνταξη ενοούμε το 60% του μεροκάμματου. Μαζί με την εισφορά του εργοδότη το ποσοστό των κρατήσεων φτάνει περίπου στο 40% του μεροκάμματου.

Έτσι στα 10500 μεροκάματα έχουν παρακρατηθεί από το ΙΚΑ 4200 μεροκάματα σε αναλογία 100% επί του ύψους του μεροκάμματου. Αυτό σημαίνει πως κάθε εργάζομενος «έχει την δυνατότητα να συνταξιοδοτήσει με πλήρες μεροκάματο ένα συνταξιούχο για 14 χρόνια. (4200 : 300 μεροκάματα τον χρόνο) χωρίς κανείς να υπολογίσει τους τόκους των χρημάτων μεσα στα 35 χρόνια που περίπου γίνονται αυτά τα μεροκάματα. Άν υπολογίσει τώρα κανείς πως η πλήρης σύνταξη είναι στο 60% του ύψους του μεροκάμματου, τότε τα 14 χρόνια γίνονται 22,4 χρόνια.

Σύμφωνα λοιπόν με την λογική του Σπράου, για να υπάρχει δημογραφικό πρόβλημα οι εργάτες πρέπει, άν υπολογίσουμε ότι ο μέσος όρος της ηλικίας όπου παίρνουν σύνταξη είναι το 60 έτος, να ξεπερνούν σε μέσο όρο ζωής τα 82,4 χρόνια. και αυτά χωρίς τους ...τόκους.

Ποιός όμως μπορεί να ισχυριστεί στα σοβαρά κάτι τέτοιο όταν ο μέσος όρος ζωής των Ελλάδα είναι τα 75 χρόνια και που χωρίς αμφι-

βολία, παρά το γεγονός πως δεν υπάρχει καμπιά τέτοια επίσημη στατιστική, ομέσος όρος αυτός πέφεται στην εργατική τάξη λόγω ακριβώς του άθλιου επιπέδου ζωής που επιβάλει το 600 δρχ. μιχτό κατώτατο μεροκάματο;

Όσο αφορά τα βαριά και ανθυγεινά επαγγέλματα της κατάσταση αναλογικά είναι η ίδια στο βαθμό που οι κρατήσεις για τον εργάζομενο αγγίζουν το 24% του μεροκάματου.

Στο δημόσιο τομέα ακολουθήθηκε μιά πολιτική, ιδιαίτερα από τον Α. Παπανδρέου μετα το 1981 εξαγοράς, που εκφράστηκε με συντάξεις ανθρώπων που δεν είχαν ασφαλιστικά δικαιώματα, είτε με τεράστια ασφαλιστικά προνόμια σε κλάδους δημοσίων υπαλλήλων.

Από την άλλη μεριά, πολιάρυθμοι κιλάδοι στο δημόσιο, όπως τα λεγόμενα σώματα ασφαλείας και οι αξωματικοί του στρατού λόγω της ταξικής τους θέσης, έχουν ιδιαίτερα προνόμια στο χρόνο της συνταξιοδότησης, ενώ συνολικά όλοι οι δημόσιοι υπαλλήλοι έχουν συγκριτικά με τους εργάτες ελάχιστες κρατήσεις, ύψους 4% και απολαμβάνουν του ιδιαίτερου προνόμιου της εφάπαξ αποζημίωσης.

Όλα όμως αυτά για τον Σπράο και την έκθεσή του δεν είναι προβλήματα. Είναι χαραχτηριστική μια απάντηση που δίνει σε ερώτηση του δημοσιογράφου του Ελεύθερου Τύπου στην προαναφερμένη συνέντευξη.

Τον ωράει λοιπόν ο δημόσιο γράφος :

«Ωστόσο θα μου επιτρέψετε να σας πω ότι κατά γενική ομολογία η κρίση, σε μεγάλο βαθμό, δεν οφείλεται μόνο στο πρόβλημα που εντοπίζετε εσείς, αλλά και σε πολιτικές επιλογές. Είναι τοις πάσι γνωστό ότι το ΠΑΣΟΚ κέρδιζε εκλογικές αναμετρήσεις δίνοντας απλόχερα και χωρίς προγραμματισμό συντάξεις σε ανθρώπους είχαν ασφαλιστικά δικαιώματα είτε είχαν ασφαλιστικά δικαιώματα είτε είναι ενισχύοντάς τους τα ασφαλιστικά τους προνόμια (σας θυμίζω για παραδειγματικά τις συντάξεις και τους συνταξιούχους μαμούν). Μήπως εν τέλει το πρόβλημα είναι και πολιτικό;»

Και ο Σπράος απαντάει :

«Οτι το πρόβλημα έχει χειροτερεύσει λόγω των συνταξιοδότησεων πολλών κατηγοριών, οι οποίοι δεν είχαν απλόχερα και χωρίς προγραμματισμό συντάξεις σε ανθρώπους είχαν ασφαλιστικά δικαιώματα είτε είχαν ασφαλιστικά δικαιώματα είτε είναι ενισχύοντάς τους τα ασφαλιστικά τους προνόμια (σας θυμίζω για παραδειγματικά τις συντάξεις και τους συνταξιούχους μαμούν). Μήπως εν τέλει το πρόβλημα είναι και πολιτικό;»

Γίνεται έτσι σαφές ότι η έκθεση Σπράου δεν αγγίζει τα πραγματικά προβλήματα και δεν αποτελείται αλλο, παρά μια προπαγανδιστική κυβερνητική πλατφόρμα, που για στόχο της όχι μόνο δεν έχει τον αστικό, έστω εκσυγχρονισμό του ασφαλιστικού συστήμα-

τος, αλλά πολύ περισσότερο την διατηρησή του στην ίδια κατάσταση, καλώντας τους εργαζόμενους σε θυσίες για να μην σωριαστεί σε ερείπια.

Οι εργαζόμενοι και το συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να δεχτούν αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα στην κατεύθυνση της έκθεσης Σπράου. Γιατί κάτι τέτοιο όχι μόνο θα φορτώσει νέα μεγάλα βάρη στις πλάτες τους, αλλά γιατί ακόμα θα κλείσει το δρόμο στον δημοκρατικό εκσυγχρονισμό που σήμερα έχει πιο πολύ από κάθε φο-

ρά ανάγκη το ασφαλιστικό σύστημα. Οι αλλαγές πρέπει να γίνουν στις κατευθύνσεις που προδιαγράφει η παραπάνω ανάλυσή μας, δηλαδή χτύπημα της αρπαγής των αποθεματι

ΦΛΩΡΙΝΑ

ΑΝΑΒΛΗΘΙΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΕΠΤΕΒΡΗ ΤΟΥ '98 Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ ‘Όχι στη βρώμικη ταχτική των αναβολών στις δίκες για το Μακεδονικό’

Η δίκη στη Φλώρινα ενάντια στους εθνικά Μακεδόνες και το Ουράνιο Τόξο που ήταν να γίνει στις 14 του Οκτώβρη αναβλήθηκε με τη γελοία δικαιολογία ότι δεν έμεινε χρόνος για να εκδικαστεί η υπόθεση. Θυμίζουμε ότι η κατηγορία ήταν για “πρόκληση δικόνοιας μεταξύ των πολιτών” επειδή το Ουρ. Τόξο σήκωσε στα γραφεία του επιγραφή γραμμένη στα μακεδονικά. Το κατηγορητήριο πιάστηκε από τη φράση “Λερίνι Κομιτέ” που σήμαινε “Επιτροπή Φλώρινας” (του Ουρ. Τόξου) για να συσχετίσει το Ουρ. Τόξο κυρίως με το βουλγάρικο κομιτάτο των αρχών του αιώνα.

Με αυτό τον τρόπο ο εισαγγελέας προσπαθούσε και να καταδικάζει το Ουρ. Τόξο και να δικαιώσει το τραμπούκικο απόσπασμα δημάρχων, κομματαρχών, και ναζιστών που κατέστρεψαν τα γραφεία του Ουρ. Τόξου τη μαύρη νύχτα της 13 Σεπτέμβρη του 1995.

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Από τότε άλλαξαν πολλά. Άλλαξε κυρίως η ταχτική του ελληνικού κράτους απέναντι στη Δημοτική Μακεδονίας. Ως τότε ο κύριος στόχος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ήταν να απομονωθεί αυτή η χώρα από την Ε. Ένωση για να πέσει στα νύχια της Ρωσίας και του “ορθόδοξου τόξου” γενικότερα. Στο τέλος αυτής της εποχής έγινε η ανάρτηση της επιγραφής και η επίθεση στο Ουρ. Τόξο.

Αυτή η πολιτική έφερε αρκετούς καρπούς αλλά δεν μπορούσε να συνεχίζεται επ' απέιρον για να μην υπονομευτούν οι στρατηγικές “ορθόδοξες” σχέσεις ανάμεσα στην ίδια την Ελλάδα και τη Δημ. της Μακεδονίας. Έτσι ενώ το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών συνέχισε και συνεχίζει να εμποδίζει τις οικονομικές και πολιτικές σχέσεις της Ε. Ένωσης με τη Δημ. της Μακεδονίας και να επιμένει στην αλλαγή του ονόματός της, προώθησε μέσω της γνωστής ενδιάμεσης συμφωνίας τις διμερείς σχέσεις, κυρίως με τη διείσδυση του ελληνικού κεφάλαιου στη Δημ. της Μακεδονίας, αλλά και με την υποστήριξη ελληνορωσικών κοινοπραξιών.

Αυτή η αλλαγή ταχτικής αντιστοιχούσε επίσης στη φάση της νέας ελληνοτουρκικής δύνησης, του ενός κύριου εχθρού που λέγεται Τουρκία των Ιμίων και των S-300. Σε μια τέτοια φάση όπου η βαθειά στρατηγική έρχεται στο προσκήνιο, το βασικό για την ελληνική διπλωματία είναι να απομονώνει την Τουρκία από την Ευρώπη. Έναν ίσχυρό εργαλείο γι' αυτήν την απομόνωση είναι η επίκληση των δημοκρατικών δικαιωμάτων των Κούρδων που καταπατούνται στην Τουρκία (ανεξάρτητα από τους φασίστες του PKK).

Σε μια τέτοια φάση η ανοιχτή καταδίκη του Ουρ. Τόξου, δηλαδή η ωμή επίθεση ενάντια του θα ήταν διπλά καταστροφική. Κατ' αρχήν θα δηλητηριάζει τις απόπειρες της ελληνικής σιείσδυσης στη Δημ. της Μακεδονίας. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το γεγονός ότι το Ουρ. Τόξο κινείται σε μια δικιά του πο-

πιανούς” του Ουρ. Τόξου.

Το ίδιο κλίμα επικράτησε και στη Φλώρινα. Ο τοπικός τύπος ήταν μουγγάς με μια διό εξαιρέσεις. Τα “σκυλιά” του Σεπτέμβρη του '95 ήταν τώρα φοβισμένα και αμήχανα.

Αυτό το ένοιωθε κανείς μέσα στα δικαστήρια όπου οι μάρτυρες κατηγορίας, οι εκπρόσωποι όλης της αστικής και μικροαστικής “καλής κοινωνίας” της πόλης - ανάμεσά τους και οι τοπικές ηγεσίες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ - ήταν ζαρωμένοι και δίχως αυτοπεποίθηση. Ένας μάλιστα από τους χειρότερους τραμπούκους του Σεπτέμβρη του '95, ο Πρόεδρος του εμπορικού Συλλόγου, διαμαρτυρόταν μεγαλόφωνα για να τον ακού-

γάνωσε το συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης και ύστερα έγινε πρωταθλητής της προσέγγισης με τα καταραμένα “Σκόπια”, αυτό το κόμμα δεν διαφώνησε ποτέ για δύο ολόκληρα χρόνια με το γραμματέα του Α. Γερμανίδη στη Φλώρινα που ήταν όχι μόνο μάρτυρας κατηγορίας στη μεγάλη αυτή δίκη της ντροπής, αλλά με τη στάση του κάλυψε τους ναζιστικούς βανδαλισμούς του Σεπτέμβρη του '95.

Τώρα με την ανακοίνωσή του υπέρ του Ουρ. Τόξου, ο ΣΥΝ τον αφήνει πολιτικά έκθετο δίχως όμως και να πάρει οργανωτικά μέτρα ενάντια του ή να τον καταδικάσει πολιτικά αφού αυτός εμφανίστηκε σαν μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη.

Αναβολή και του “Αδέσμευτου” στη μήνυση της ΟΑΚΚΕ

Αναβολή ζήτησε και πήρε και η εφημερίδα Αδέσμευτος Τύπος στην οποία επίσης είχε υποβάλει μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση η ΟΑΚΚΕ για δημοσίευμα της στις βουλευτικές εκλογές του '96 στο οποίο κατηγορούσε το συνδυασμό ΟΑΚΚΕ-Ουράνιο Τόξο σαν “5η φάλαγγα των Σκοπίων”.

Κατηγορούμενοι ήταν οι Δ. Ρίζος και Μασσαβέτας που ζήτησαν την αναβολή γιατί “έλειπε η δικηγόρος τους”.

Το καταπληκτικό στην υπόθεση είναι ότι ο δικαστής εκλιπαρούσε το Ρίζο να κάνει τη δίκη για να τον αθώσει. Του είπε επί λέξει <>ελάτε να τελειώσουμε>> και του πρότεινε να πάει έχω από το δικαστήριο και να πάρει έναν οποιονδήποτε δικηγόρο από το σορό για να παρασταθεί έστω και τυπικά. Είπε ακόμα στο Ρίζο “πάσο τον εκτιμάει σα δημοσιογράφο”, αλλά ο Ρίζος επέμενε στην αναβολή. Άμεσως μετά επιτέθηκε έξαλλος σε μας και στους δικηγόρους μας με πρόσχημα κάποιες διαδικαστικές λεπτομέρειες. Αξίζει να σημειωθεί ότι εισαγγελέας ήταν ο ίδιος που καταδίκασε την ΟΑΚΚΕ στη γνωστή δίκη για το μακεδονικό. Προγματικά ήταν μια υποδειγματική σύνθεση δικαστηρίου. Η εκδίκαση της υπόθεσης προσδιορίστηκε για τις 8 του Δεκέμβρη.

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι στις 7 του Νοέμβρη, ημέρα Παρασκευή, στο κτίριο 8 της Ευελπίδων γίνεται η εξ αναβολής δίκης του Ελεύθερου Τύπου για συκοφαντική δυσφήμηση μετά από μήνυσή μας.

σουν οι Μακεδόνες: «Γιατί μας κουβάλησαν εδώ;» Πραγματικά όταν ο δικαστής φώναξε τα ονόματά τους πριν δώσει την αναβολή το “παρών” τους ίσα που ακούγοταν με την εξαίρεση ενός γελοίου βροντερού “παρών” του εκροσώπου των “Μακεδονομάχων”.

Πραγματικά είναι καταπληκτικός ο τρόπος με τον οποίο οι “ρώσοι” πρώτα χρησιμοποιούν και ύστερα “αδειάζουν” τους σοβινιστές, ακόμα και τους ίδιους τους δικούς τους ανθρώπους. Αυτό το τελευταίο έκανε ο ΣΥΝ σε τούτη την περίπτωση. Το κόμμα που ορ-

Η ΑΝΑΒΟΛΗ - Η ΠΙΟ ΒΟΛΙΚΗ ΛΥΣΗ

Το βρώμικο διπλό παιχνίδι του ΣΥΝ είναι η πιο ακραία έκφραση της βρώμικης στάσης όλης της άρχουσας τάξης που εκφράζεται με την ταχτική της αναβολής των δικών.

Είναι όλο το πολιτικό σύστημα που βρίσκεται πίσω από την ταχτική της αναβολής. Η αναβολή είναι η πιο βολική λύση και έχει ακολουθήσει με θρησκευτική ευλάβεια και με τον πιο προκλητικό τρόπο στην περίπτωση της ΟΑΚΚΕ, τέσσερις απανωτές φορές.

Η αναβολή έχει τελικό στόχο την παραγραφή. Με αυτήν πετυχαίνεται “μη καταδίκη” και ταυτόχρονα “μη αθώωση”.

Για τη “μη καταδίκη” μιλήσαμε προηγούμενα. Η “μη αθώωση” σημαίνει ότι πρέπει να συνεχίσει να κρέμεται πάνω απότους κατηγορούμενους έλληνες διεθνιστές και μακεδόνες δημοκράτες η ετικέττα του εχθρού της χώρας και του πράχτορα ξένων δυνάμεων, αλλά κυρίως στην περίπτωση του μακεδονικού, πρέπει να χρησιμοποιείται η “μη αθώωση” σαν μήνυμα του υπουργείου εξωτερικών προς τη Δημ. της Μακεδονίας ότι η διπλωματική και οικονομική πίεση δεν θα λήξει πριν η χώρα αυτή συμμορφωθεί προς “τας υποδείξεις” του ισχυρού νότιου γείτονά της, ή καλύτερα προς τας υποδείξεις της ορθόδοξης βόρειας υπερδύναμης.

Μια από αυτές τις υποδείξεις είναι να πάψει η μικρή γειτονική χώρα να συμπεριφέρεται σαν κράτος του έθνους των Μακεδόνων οπότε να δεχθεί και τη σχετικοποίηση του ονόματός του και κυρίως την παραχώρηση σε τρίτους του δικαιώματος του αυτοπροσδιορισμού. Η “μη αθώωση” της ΟΑΚΚΕ, όπως και η “μη αθώωση” του Ουρ. Τόξου είναι κυρίως επειδή και ο δύο αυτοί πολιτικοί οργανισμοί αρνούνται να υποταχθούν στην κυριαρχη λογική της άρνησης της υπαρξής του μακεδονικού έθνους και της εγκατάλειψης του δικαιωμάτος του εθνικού και κρατικού αυτοπροσδιορισμού του. Είναι φανερό ότι αν η εθνική μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα δεχθεί σήμερα οποιαδήποτε αλλαγή στο όνομά της, βοηθά στο να αφαιρεθεί γενικότερα από το μακεδονικό έθνος το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό του. Είναι φανερό ότι αν η εθνική μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα δεχθεί σήμερα οποιαδήποτε αλλαγή στο όνομά της, βοηθά στο να αφαιρεθεί γενικότερα από το μακεδονικό έθνος το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό του. Είναι φανερό ότι αν η εθνική μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα δεχθεί σήμερα οποιαδήποτε αλλαγή στο όνο

ΝΕΟ ΒΑΡΥ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Μπαράζ επιθέσεων κατά της βιομηχανίας και γενικότερα της οικονομίας και της ανάπτυξης της χώρας δόθηκε στο προηγούμενο διάστημα. Η σημαντικότερη από αυτές αφορά απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 8 του Οκτώβρη. Ουσιαστικά το ανώτατο αυτό δικαστήριο απαγορεύει την εγκατάσταση νέων βιομηχανιών στην Αττική και την αύξηση της παραγωγής αυτών που ήδη λειτουργούν. Συγκεκριμένα αυτό έκρινε αντισυνταγματική τη νομοθεσία που επέτρεψε:

- Τη χορήγηση άδειας εγκατάστασης βιομηχανιών και βιοτεχνιών κατ' εξαίρεση στο νομό Αττικής και μόνο (διατάξεις του ν. 2412/96).

- Τον εκσυγχρονισμό εγκαταστάσεων και μηχανολογικού εξοπλισμού με παράλληλη αύξηση της παραγωγής των βιομηχανιών που λειτουργούν νόμιμα στην Αττική (διατάξεις του Π.Δ. 84/84).

Στην απόφαση του ΣτΕ (Ε' τμήμα) επισημαίνεται ότι: **Οι διατάξεις του Π.Δ. που επιτρέπουν την αύξηση της παραγωγής βιομηχανιών και βιοτεχνιών στην Αττική έχουν ως αποτέλεσμα τη διόγκωση των βιομηχανιών δραστηριοτήτων και την πρόσθετη επιβάρυνση για το φυσικό και οικιστικό περιβάλλον και οδηγούν σε μη βιώσιμη ανάπτυξη του Λεκανοπεδίου. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές είναι ανίσχυρες, διότι είναι αντίθετες τόσο στο Ρυθμιστικό σχέδιο των Αθηνών όσο και στο άρθρο 24 του Συντάγματος.**

Ακόμη με άλλες δύο αποφάσεις του το ΣτΕ κηρύσσει **αντισυνταγματική τη διάταξη του ν. 2412/96, που επιτρέπει κατά παρέκκλιση τη χορήγηση εγκατάστασης βιομηχανιών που είναι ιδιαίτερα παραγωγικές επενδύσεις**. Σε αυτές τονίζεται ότι η διάταξη αυτή του νόμου δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην Αττική, επειδή είναι αντίθετη στην επιταγή του συντάγματος περί της διαφύλαξης της βιώσιμης ανάπτυξης και του φυσικού περιβάλλοντος. Οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν δύο εταιρείες τις Hellenic Catering και Θέτις, στις οποίες με υπουργικές αποφάσεις είχαν δοθεί άδειες εγκατάστασης στην Παλλήνη Αττικής και στο Κορωπί Αττικής αντίστοιχα.

Όπως γίνεται φανερό από αυτές τις παραπάνω αποφάσεις του ΣτΕ που δημιουργούν προηγούμενο, οι σημειωνές βιομηχανίες και βιοτεχνίες που έχουν απομείνει, μετά το εκτεταμένο σαμποτάζ Λαλιώτη στην περιοχή Αθήνας και Πειραιά αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Αττικής αντιμετωπίζουν εξαιρετικά έντονο πρόβλημα επιβίωσης. Αφού με βάση αυτές απαγορεύεται κάθε επέκταση τους και εκσυγχρονισμός τους ο οποίος θα είναι αναγκαίος για τη λειτουργία μιας βιομηχανικής βιοτεχνικής μονάδας. Η τρίτη διάταξη καταργεί την υποχρεωτική έκδοση άδειας για τη λειτουργία μιας βιομηχανική περιοχή όπως ίσχε μέχρι τώρα. Τα μέτρα αυτά πραγματικά αποτελούν ένα ισχυ-

έκη τους. Η βασική δικαιολογία, όπως αναφέρεται και πιο πάνω είναι η προστασία του περιβάλλοντος. Είναι οι ίδιοι λόγοι που χρησιμοποιεί κατά κόρον ο Λαλιώτης για να υπονομεύσει και να κλείσει τα εργοστάσια.

Πραγματικά το ΣτΕ ευθυγραμμίζεται πλήρως με το Λαλιώτη πάνω σε αυτό το ζήτημα χρησιμοποιώντας τους ίδιους ακριβώς λόγους. Αν το πολιτικό κλίμα δεν ήταν τέτοιο το ΣτΕ δεν θα έπαιρνε από μόνο του ποτέ μια τέτοια απόφαση. Πολύ περισσότερο δε όταν υπάρχει ήδη νόμος που είναι σε αντίθεση με αυτήν την απόφαση. Ακόμη παραπέρα το ΣτΕ έρχεται να δώσει ένα χέρι βοήθειας στο Λαλιώτη. Όπως είχαμε γράψει και σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, μέσα στο υπουργικό συμβούλιο έγινε οξυμένη αντιπαράθεση μεταξύ της Β. Παπανδρέου και του Λαλιώτη. Η σοβινίστρια Παπανδρέου κατηγόρησε το σοσιαλφασίστα Λαλιώτη ότι με την επιμονή του στην προστασία του περιβάλλοντος καθυστερεί τα μεγάλα ή άλλα έργα με αποτέλεσμα να χάνονται κοινωνικά κονδύλια. Έτσι αυτή προχώρησε σε νόμο που ψηφίστηκε τον Αύγουστο και που μεταξύ άλλων προβλέπει να εξής:

- “Επιτρέπεται η χορήγηση ειδικής άδειας εγκατάστασης μετά από έγκριση περιβαλλοντικών όρων, κατά παρέκκλιση τυχόν απαγορευτικών διατάξεων σε δραστηριότητα η οποία συνδέεται αποκλειστικά με την πραγματοποίηση δημόσιων ή ιδιωτικών έργων ιδιάζουσας σημασίας για την εθνική οικονομία, κατά την κρίση του υπουργού Ανάπτυξης, μετά από γνώμη του οικείου Νομαρχιακού Συμβουλίου” (άρθρο 4).

- “Η αρμόδια για την έγκριση υπηρεσία προβαίνει στην έγκριση ή μη αυτών, χωρίς να απαιτείται προηγούμενως η έκδοση απόφασης προ-έγκρισης χωροθέτησης”.

- “Δεν απαιτείται άδεια εγκατάστασης εντός βιομηχανικών περιοχών”.

Η πρώτη διάταξη καταργεί ουσιαστικά το Π.Δ. 84/84 του ΥΠΕΧΩΔΕ το οποίο επιτρέπει την ίδρυση μόνο εκείνων των βιομηχανιών ή άλλων μονάδων που προκαλούν χαμηλή όχληση και ρύπανση στην Αττική και μόνο μέσα σε βιομηχανικές περιοχές. Η δεύτερη διάταξη, της προέγκρισης χωροθέτησης, είναι εκείνη που επέτρεπε στο Λαλιώτη να παρεμβαίνει από περιβαλλοντική σκοπιά και να εμποδίζει την κατασκευή και τη λειτουργία μιας βιομηχανικής βιοτεχνικής μονάδας. Η τρίτη διάταξη καταργεί την υποχρεωτική έκδοση άδειας για τη λειτουργία μιας βιομηχανικής μεσα σε βιομηχανική περιοχή όπως ίσχε μέχρι τώρα. Τα μέτρα αυτά πραγματικά αποτελούν ένα ισχυ-

ρό χτύπημα στο Λαλιώτη και έρχονται να ξεμπλοκάρουν την δημιουργία βιομηχανιών μέσα στην Αττική.

Η εγκατάσταση μιας βιομηχανίας απαιτεί να υπάρχουν κοντά πρώτες ύλες, οδικό δίκτυο καλό και λιμάνι για τις μεταφορές των προϊόντων της καθώς και ευκολία πρόσβασης για το προσωπικό της. Οι όροι αυτοί υπάρχουν στην Αττική, γιαυτό και σε αυτήν έχει συσσωρευτεί ένας μεγάλος αριθμός βιομηχανιών μικρών ή μεγάλων. Το ζήτημα δεν είναι να μην δημιουργηθούν βιομηχανίες γιατί ρυπαίνουν αλλά να παρθούν εκείνα τα μέτρα που προστατεύουν το περιβάλλον. **Η σημερινή ανάπτυξη της τεχνολογίας και η εμπειρία της λειτουργίας βιομηχανικών μονάδων δίπλα σε πυκνοκατοικημένες ευρωπαϊκές πόλεις κάνουν δυνατόν κάτι τέτοιο.** Και ενώ στην Αθήνα συνέβαιναν όλα αυτά, στην Καβάλα οικολόγοι με το πρόσχημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος έκαναν κινητοποιήσεις ζητώντας να κλείσει το εργοστάσιο Λιαπασμάτων που υπάρχει εκεί. Αυτοί για άλλη μια φορά αδιαφόρησαν όχι μόνο για τους εργαζόμενους, αλλά και για την αναγκαιότητα της λειτουργίας του εργοστάσιου για την αγροτική παραγωγή, αφού καλύπτει τις ανάγκες της βόρειας Ελλάδας σε λίπασμα Χρησιμοποιούν τους ίδιους ακριβώς λόγους με αυτούς που χρησιμοποιούν για να κλείσουν τα Λιαπασμάτα της Δραπετσώνας.

Την ίδια χρονική περίοδο οι πολεοδομίες, που είναι υπηρεσίες που ανήκουν στο ΥΠΕΧΩΔΕ, καλούν ξενοδόχους και επιχειρηματίες να κατεδαφίσουν πρόσθετες κατασκευές που είχαν κάνει για να βελτιώσουν τις επιχειρήσεις τους και για τις οποίες είχαν πληρώσει το σχετικό πρόστιμο στον Ε.ΟΤ μετά από συνεννόηση μαζί του.

Ταυτόχρονα με όλα αυτά τα παραπάνω την Τετάρτη 22 Οκτώβρη δύο κλωστοϋφαντουργικές μονάδες, στην Τιθορέα Φθιώτιδας και στην Σάμο, ιδιοκτησίας του ομίλου Globe, κλείνουν. Τα εργοστάσια αυτά κλείνουν, με τη δοκιμασμένη από παλιά, μέθοδο της χρηματοπιστωτικής ασφύξιας. Συγκεκριμένα, τα δύο αυτά εργοστάσια συντάσσουν την εθνική οικονομία, κατά την κρίση του υπουργού Ανάπτυξης, μετά από γνώμη του οικείου Νομαρχιακού Συμβουλίου” (άρθρο 4).

πενδύσεις εκσυγχρονισμού, που θα ενίσχυε τη βιοσιμότητα της επιχείρησης. Να σημειώσουμε ότι η επιχείρηση μείωσε μέσα σε 12 μήνες τον τραπέζικο της δανεισμό από 3,4 δις σε 1,7 δις και ταυτόχρονα ρύθμισε τις υπολοιπέμενες οφειλές της σε μακροχρόνια βάση. Όμως η Εμπορική παραβιάζοντας τον κώδικα δεοντολογίας των τραπέζων, σύμφωνα με καταγγελία του ιδιοκτήτη της, ζήτησε από τον ίδιο να συναινέσει ώστε μέρος από την επιχορήγηση που θα έπαιρνε από το κράτος για τον εκσυγχρονισμό, να το έδινε αμέσως στην Εμπορική. Όμως αυ-

τός προχώρησε στην καταγγελία αυτού του γεγονότος με αποτέλεσμα τη Εμπορική να συντάξει νέα μελέτη που έκρινε την επιχείρηση μη βιώσιμη. Το αποτέλεσμα βέβαια ήταν το δάνειο να μη δοθεί και έτσι τα εργοστάσια να οδηγηθούν στο κλείσμα αφήνοντας άνεργους 400 περίπου εργαζόμενους.

Είναι χρέος κάθε δημοκράτη και πατριώτη που θέλει την ανάπτυξη αυτού του τόπου να αντισταθεί σε αυτό το μεσαίωνα και τη βαρβαρότητα που μας οδηγούν σε ανειδητούς σαμποταριστές της οικονομίας και της βιομηχανίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ...

συνέχεια από τη σελ. 7

ναι το ίδιο που επιμένει να μην χρησιμοποιεί το όνομα μακεδόνες αλλά το σλαβομακεδόνες, είτε, ακόμα πιο οπορτουνιστικά, κανένα όνομα.

Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ PRESIDENT

"ΞΕΧΝΑEI" ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Το Σάββατο στις 18 Οκτωβρη πραγματοποήθηκε διαδήλωση έξω από το ξενοδοχείο President ενάντια στη φασιστική σύναξη που διοργάνωσε το "Ελληνικό Μέτωπο". Τη διοργάνωση της πορείας έκανε η "Αντιφασιστική Πρωτοβουλία". Σ' αυτή συμμετείχε σχεδόν ολόκληρος ο οππορτουνισμός κάτω από την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία του ΣΥΝ. Είναι άξιοπρόσεκτο με πόση ταχύτητα σκαρώθηκε αυτή η πορεία ενώ αντίθετα αποφεύγεται με επιμέλεια κάθε ανάλογη κίνηση σε ό,τι αφορά τη ναζιστική "Χρυσή Αυγή".

Είναι σωστό να διαδηλώνει κανείς ενάντια στους φασίστες, αλλά γιατί ενάντια στους δεύτερους διαλογής και όχι ενάντια στους πρώτες; Αυτό που σήμερα στη χώρα μας ήμως είναι το κεντρικό ζήτημα σε σχέση με το φασισμό είναι η νόμιμη λειτουργία και τρομοκρατική δράση των χιτλερικών της "Χρυσής Αυγής". Απέναντι σ' αυτό το γεγονός όλες αυτές οι οργανώσεις και κινήσεις που συμμετείχαν στη διαδήλωση του President κρατούν μια στάση σιωπής.

Τι είναι όμως το "Ελληνικό Μέτωπο"; Σύμφωνα με το άρθρο της

Αυγής 21/10/97, πρόκειται για μία διάσπαση της ΕΠΕΝ. Ηγέτης του Μετώπου είναι ο πρώην πρόεδρος της νεολαίας ΕΠΕΝ, Μ. Βορίδης, που το 1985 διαγράφηκε από το Σύλλογο Φοιτητών Νομικής σα φασίστας. Στην εξαμελή εκτελεστική γραμματεία του Μετώπου βρίσκονται διάφορα παλιά μέλη της ΕΠΕΝ και της ENEK όπως ο γιος του υφυπουργού της χούντας Φ. Δημόπουλος, δικηγόρος και αρθρογράφος του φιλοβασιλικού εντύπου "Εθνικό Φως", ο Γ. Καραϊωσήφογλου, ο τραπεζικός Αθανασάς, ο Κ. Ζουμπόπουλος και ο Γ. Γιαννάκενας. Το "Ελληνικό Μέτωπο" πρωτοπαρουσιάστηκε στις 21 Ιουνό του 1997 σε εκδήλωση στο Holiday Inn. Τον περασμένο Μάη πολυμελής αντιπροσωπεία του επισκέπτεται το Στρασβούργο μετά από πρόσκληση ευρωβουλευτών του Λεπέν και συνδέεται με τα ευρωπαϊκά φασιστικά κόμματα. Έτσι κάλεσε στο President στις 18 Οκτωβρη στελέχη των κομμάτων "Εθνικό Μέτωπο" της Γαλλίας, "Vlaams Block" (φλαμανδικό) του Βελγίου, "Allianza Nazionale" της Ιταλίας και "Frente National" της Ισπανίας με θέμα:

«Το "Ελληνικό Μέτωπο" και η ευρωπαϊκή δεξιά». Οι ιταλοί φασίστες τελικά απουσίασαν ενώ οι υπόλοιποι έστειλαν υψηλά γρετικά στελέχη τους. Ο πολιτικός χαρακτήρας αυτής της τάσης του φασισμού, όπως του τουλάχιστον φανερώνεται μέσα από το έντυπο του Πολιτικές Ελληνικές Γραμμές, είναι αντιευρωπαϊκός, όπως ο γιος του υφυπουργού της χούντας Φ. Δημόπουλος, δικηγόρος και αρθρογράφος του φιλοβασιλικού εντύπου "Εθνικό Φως", ο Γ. Καραϊωσήφογλου, ο τραπεζικός Αθανασάς, ο Κ. Ζουμπόπουλος και ο Γ. Γιαννάκενας. Το "Ελληνικό Μέτωπο" πρωτοπαρουσιάστηκε στις 21 Ιουνό του 1997 σε εκδήλωση στο Holiday Inn. Τον περασμένο Μάη πολυμελής αντιπροσωπεία του επισκέπτεται το Στρασβούργο μετά από πρόσκληση ευρωβουλευτών του Λεπέν και συνδέεται με τα ευρωπαϊκά φασιστικά κόμματα. Έτσι κάλεσε στο President στις 18 Οκτωβρη στελέχη των κομμάτων "Εθνικό Μέτωπο" της Γαλλίας, "Vlaams Block" (φλαμανδικό) του Βελγίου, "Allianza Nazionale" της Ιταλίας και "Frente National" της Ισπανίας με θέμα:

Εδώ και πολύ καιρό, οι ναζιστές της "Χρυσής Αυγής" προσπαθούν να συγκροτήσουν σε μέτωπο κάτω από την ηγεμονία τους, όλο τον παλιό φασισμό πάνω στην πλατφόρμα ενάντια στις ΗΠΑ-ενάντια στο NATO χωρίς καμιά επιτυχία. Έτσι προσέγγισαν τον Μιχαλόπουλο της Ελεύθερης Ωρας κερδίζοντας μια στήλη κάθε Κυριακή στην εφημερίδα του κια μια τηλεοπτική εκπομπή μια φορά τη βδομάδα στο κανάλι ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ. Όμως καλούν σε μέτωπο διαρκώς όλα τα άλλα φασιστικά τμήματα χωρίς επιτυχία.

Ο ΣΥΝ και το καραβάνι του, χωρίς να έχει οργανώσει προηγούμενα οποιαδήποτε πορεία ή καμπάνια ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" την ώρα που αυτή ματώνει δημοκράτες νεολαίους, μετανάστες και αντιευρωπικές οργανώσεις, αποφάσισε να κάνει διαδήλωση ενάντια στη συγκρότηση ενός άλλου φασιστικού πόλου. Η μη συγκρότηση ενός άλλου πόλου διευκολύνει όμως τη "Χρ. Αυγή" που όχι τυχαία μένει στο απυρόβλητο σ' αυτή τη διαδήλωση. Αυτό δεν είναι τυχαίο γιατί στο βάθος η αντιαμερικανική αντιευρωπαιϊκή γραμμή της "Χρυσής Αυγής" είναι ταυτόσημη με αυτή του ΣΥΝ. Όπως δεν είναι τυχαίο ότι σ' όλα τα μεγάλα "ταξικά κινήματα" του προηγούμενου χειμώνα (καθηγητές, αγρότες, ναυτεργάτες) βρέθηκε στο ίδιο στρατόπεδο με τους ναζιστές της Αυγής.

Ακόμα λοιπόν κι αν με το "Ελληνικό Μέτωπο" ο σοσιαλφαστικός βρίσκεται κοινό σημείο στο «να αρνηθούμε την ευρωποτέλεια και όσες δεσμεύσεις πηγάζουν από τις συνθήκες του Μάαστριχτ και του Σένγκεν» (Ελληνικές Γραμμές, Τεύχος 3), όπως και στο ότι «το Ελληνικό Μέτωπο αγωνίζεται μαζί με τα κόμματα της ευρωπαϊκής δεξιάς εναντίον του Μάαστριχτ, του Σένγκεν και της ευρωδουλείας για το σεβασμό της εθνικής

ταυτότητας, για την Ευρώπη των πατρίδων», ωστόσο βρίσκεται σε σύγκρουση επειδή αυτό αρνείται να υιοθετήσει την αντιαμερικανική γραμμή, το δεξιό αντικαπιταλισμό που υποστηρίζει την κρατικοποίηση των επιχειρήσεων καθώς και επειδή μένει στον παλιού τύπου αντικομμουνισμό των χιτών και των ταγματασφαλιτών. Ισως εκεί να οφείλεται και η άρνηση αυτών των φασιστών να συρθούν πίσω από τη "Χρ. Αυγή".

Έτσι ο ΣΥΝ και το καραβάνι του πραγματοποιούν τη διαδήλωσή τους ενάντια τους και μάλιστα με τέτοιο πραξικοπηματικό τρόπο ώστε η Εποχή της 19 Οκτωβρη να μη γράφει τίποτα γι' αυτήν ενώ στην αρίστα που κολήθηκε σχεδόν δυο μέρες πριν από την πορεία η ΑΚΟΑ να είναι πρώτη ανάμεσα στους διοργανωτές της.

Για ένα πραγματικά αριστερό και αντιφασιστικό κίνημα στην Ελλάδα, το κεντρικό ζήτημα βρίσκεται στο να τεθεί εκτός νόμου η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Οι χιτλερικοί είναι ακριβώς η συμπύκνωση ολόκληρου του φασισμού. Άλλωστε η νόμιμη λειτουργία και δράση της με οικουμενική συναίνεση είναι που επιτρέπει την ύπαρξη οποιωνδήποτε φασιστικών καθαρμάτων στην Ελλάδα.

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΟΙ ΠΕΤΥΧΑΝ ΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ ΔΑΜΑΝΑΚΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Αργά αλλά σταθερά οι αντιστάσεις της αυτοδυναμικής τάσης στο ΠΑΣΟΚ, που εκφράζονται από την νομαρχιακή Α' Αθήνας εξουδετερώθηκαν. Οι ρωσόδουλοι μέσα στο κόμμα σε μέτωπο με τους ευρωπαϊκούς εκσυγχρονιστές, τους υποχρέωσαν να δεχθούν την υποψηφιότητα της σοσιολαφασίστριας Δαμανάκη. Όπως ανακοίνωσε ο υπουργός τύπου Ρέππας την ευθύνη για τις επαφές με τα κόμματα την έχουν ο Σημίτης και ο Σκανδαλίδης.

Σύμφωνα με τις αποφάσεις της συνεδρίασης της πολιτικής γραμματείας του ΠΑΣΟΚ στις 14 Οκτωβρη το ΠΑΣΟΚ "θα εξαντλήσει όλα τα περιθώρια συνεργασίας με άλλα κόμματα και κυρίως με το Συναπτισμό, οι δημοτικές εκλογές θα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως προσπάθεια δημιουργίας ενός νέου συναπτισμού εξουσίας η Δαμανάκη εξακολουθεί να παραμένει πρώτη επιλογή του πρωθυπουργού για την Αθήνα". Αυτό ήταν το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινούνταν το ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές εκλογές.

Πριν από αυτή την απόφαση, η επίθεση του Συναπτισμού τόσο στο ΠΑΣΟΚ, όσο και στο Σημίτη για τις επιλογές του ήταν σφοδρή. Κυρίως αυτή στόχευε στο σχέδιο Καποδίστριας για το οποίο ο Σημίτης είναι ανένδοτος ως προς την εφαρμογή του. Η πολιτική κάλυψη που έδινε ο ΣΥΝ σε αποκλεισμούς δρόμων και κάθε λογής αντιστάσεις σε αυτό ήταν ιδιαίτερα έντονη. Το ότι αυτή η επίθεση ήταν μια κίνηση ταχτικής από το Συναπτισμό, φάνηκε αμέσως μετά, όταν έκλεισε της ζήτημα της υποψηφιότητας της Δαμανάκη από το ΠΑΣΟΚ, οπότε την Κυριακή 19 Οκτωβρη στη συνεδρίαση της πολι-

τικής επιτροπής του ΣΥΝ με ψήφους 69-40 αποφασίστηκε να υποστηρίχει ο "Καποδίστριας". Σύμφωνα με την Ελεύθεροτυπία στις 20-10, ο πρόεδρος του ΣΥΝ επισήμανε τη θετική κατεύθυνση που έχει το νομοσχέδιο και αποφασίστηκε οι βουλευτές του να ψηφίσουν "καταρχήν ναι", παρόλο που οι έξι από τους δέκα έχουν εκφραστεί αρνητικά. Εδώ να σημειώσουμε ότι με την αλλαγή του ΣΥΝ στο ζήτημα του Καποδίστρια, άλλαξε και η στάση της Ν.Δ. Με δηλώσεις του Κ.Καραμανλή το κόμμα αυτό υποστηρίζει μεν την αντίθεση στο νομοσχέδιο, αλλά δηλώνει ότι είναι αντιθετού στους αποκλεισμούς δρόμων ή άλλων τέτοιων παρόμοιων ενεργειών. Η ταυτόχρονη αυτή αλλαγή Καραμανλή και ΣΥΝ δείχνει για μια ακόμη φορά ότι στα κεντρικά πολιτικά ζητήματα αυτός συμπλέει με το ρωσόφρο μπλοκ στη χώρα.

Η κάμψη των αντιστάσεων στο ΠΑΣΟΚ ήταν θέμα χρόνου αφού η τάση που αντιστεκόταν δεν αμφισβήτησε ουσιαστικά και από την αρχή την κοινή κάθοδο με το ΣΥΝ, αλλά οι αντιρρήσεις της εστιάστηκαν μονάχα στο θέμα του προσώπου. Αυτοί πρότειναν για κοινό υπουργό στην αρχή το Λιάσκα και στη συνέχεια τον Αλαβάνο. Ο Αλαβάνος είναι ο κατεξοχήν τουρκοφάγος μέσα στο ΣΥΝ και κατά συνέπεια ο άνθρωπος που είναι πιο κοντά στις πολιτικές αντιτιλήψεις των εθνικιστών της αυτοδυναμικής τάσης. Οι εκφραστές αυτής της τάσης

ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΓΚΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Μετά την Αγκόλα, τη Ν. Αφρική και το Ζαΐρ

Hρώσικη προέλαση συνεχίζεται στην κεντρική Αφρική. Μέσα σε λίγους μήνες η δήθεν πεθαμένη υπερδύναμη πετυχαίνει όσα δεν μπόρεσε να πετύχει για δεκαετίες σαν παγκόσμιο φόβητρο.

Μετά το Ζαΐρ ήταν η σειρά του Κογκό.

Στις 15 του Οκτώβρη τα στρατεύματα του κλασικού ανθρώπου της Μόσχας στο Κογκό, του ψευτομαρξιστή Ντενίς Σάσου Νγκέσο μπήκαν στο μεγάλο λιμάνι της χώρας, το Πουάν Νουάρ κυριαρχώντας έτσι απόλυτα σε όλο το έδαφος του Κογκό. Αυτή τη στιγμή ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός έχει πετύχει παραπάνω από το μισό του στρατηγικό όνειρο που ήταν πάντα το να κόψει στη μέση την Αφρική με μια γραμμή που θα ένωνε τη δυτική με την ανατολική της ακτή, δηλαδή τον Ατλαντικό με τον Ινδικό οκεανό. Τώρα ελέγχει την Αγκόλα, το Κογκό και το Ζαΐρ, δηλαδή το δυτικό τμήμα αυτής της γραμμής, ενώ πιο κάτω βρίσκεται η αληθινή κινητήρια δύναμη για όλη την πρόσφατη προέλαση του που είναι το καθεστώς Μαντέλα.

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ ΖΑΙΡ - ΚΟΓΚΟ

Και στην περίπτωση του Κογκό, όπως και στο Ζαΐρ, η ρώσικη διπλωματία έπαιξε το συνηθισμένο της παιχνίδι στο οποίο είναι ασυναγώνιστη από την εποχή των τσάρων. **Κίνησες τα πίονια της μέσω των εχθρών της εκθέτοντας ελάχιστα τους φίλους της και καθόλου τον εαυτό της.**

Θυμόμαστε ότι στο Ζαΐρ την κάλυψη, και σε ένα βαθμό την κινητήρια δύναμη για την άνοδο στην εξουσία του πιστού, παλιού της πράχτορα Καμπίλα, την είχε προσφέρει ο αμερικανικός υπεριαλισμός. Δίχως τη συμμαχία του μικρού στρατού του Καμπίλα με τον ισχυρό στρατό της Ρουάντα η νίκη του πάνω στο Μομπούτου θα ήταν αδύνατη. Στην πραγματικότητα ο Καμπίλα ήρθε στην εξουσία στους ώμους του στρατού εισβολής της Ρουάντα. Άλλα η Ρουάντα του Καγκαμέ αντλούσε με τη σειρά της την διεθνή πολιτική της κάλυψη - γιατί τη στρατιωτική την αντλούσε και από την Ν. Αφρική του Μαντέλα, ιδίως το τελευταίο διάστημα - από τη συμμαχία της με την Ουγκάντα του Μουσεβένι. Ο Μουσεβένι έχει εμφανιστεί ως τα τώρα σαν στρατηγικός σύμμαχος των ΗΠΑ στην κεντρική Αφρική και έχει αποδείξει τουλάχιστον την αντιανατολική του πολιτική με τη σταθερή υποστήριξη που δίνει στο κίνημα του σουδανικού νότου ενάντια στους ισλαμοφασίστες του Χαρτούμ. Η

ουσιαστική εξήγηση για τη ρωσοαμερικανική συμμαχία ενάντια στον Μομπούτου δεν βρίσκεται κυρίως στην ύπαρξη του σταθερά ρωσόφιλου Κλίντον στην προεστία των ΗΠΑ, αλλά στον αντιγαλλικό χαρακτήρα αυτής της συμμαχίας. Η πτώση του Μομπούτου σήμαινε για τις ΗΠΑ το χώσιμό της σε ένα βαθμό στην πελώρια δεξαμενή διαμαντιών του κοβάλτιου και χαλκού που είναι το Ζαΐρ και την αντίστοιχη μείωση της δύναμης της Γαλλίας εκεί. Εννοείται ότι στο βάθος τον έλεγχο αυτού του πλούτου θα τον έχει η ρώσικη υπερδύναμη, τόσο μέσω Καμπίλα, όσο και μέσω Μαντέλα. Με αυτή την έννοια η ύπαρξη του Κλίντον ήταν αποφασιστική όχι στην πραγματοποίηση αυτής της συμμαχίας, αλλά στο ότι στα πλαίσια της ήταν η Ρωσία που εξασφάλισε την σχεδόν απόλυτη κυριαρχία.

Στην περίπτωση του Κογκό η ρώσικη διπλωματία έπαιξε το συμμετρικά αντίθετο παιχνίδι. Εδώ συμμάχησε με τους Γάλλους ενάντια στους Αμερικάνους και άφησε εδώ τους Γάλλους να εκτεθούν σαν κύριος υποκινητής του στρατιωτικού πραξικοπήματος που έδιωξε τον Λισούμπα και έφερε τον Σάσου Νγκέσο στην εξουσία. Όμως και εδώ οι Γάλλοι ιμπεριαλιστές έδωσαν μόνο τη μορφή της ανατροπής, δηλαδή την διεθνή πολιτική κάλυψη στον Νγκέσο. Την ουσία της ανατροπής δηλαδή την στρατιωτική υπεροχή την εξασφάλισε εδώ η Αγκόλα, αυτό το πρώτο οχυρό της Ρωσίας στη Δυτ. Αφρική. Είναι ο στρατός της Αγκόλα και ιδίως τα τεθωρακισμένα της από τον αγκολέζικο θύλακα της Γκαμπίντα που μπήκαν ωμά στο Κογκό στο πλευρό του Νγκέσο και του έδωσαν τη νίκη στη μάχη για τον έλεγχο του λιμανιού του Πουάντ Νουάρ.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΑΥΤΙΣΗ ΝΓΚΕΣΟ - ΝΤΟΣ ΣΑΝΤΟΣ

Η συμμαχία του Νγκέσο με τον Ντος Σάντος, του κυβερνητικού ρωσόφιλου κόμματος στην εξουσία της Αγκόλα είναι πολύ παλιά. Τα δύο κόμματα των οποίων τηγούνται το MPLA (Λαϊκό Κίνημα για την Απελευθέρωση της Αγκόλα) και το PCT (Κόμμα Εργασίας του Κογκό) ήταν σταθερά υποταγμένα στο σοβιετικό σοσιαλιμπεριαλισμό από τα πρώτα χρόνια της ίδρυσής τους. Το MPLA κατάφερε να κυριαρχήσει στην Αγκόλα με τη βοήθεια των κουβανών μισθοφόρων, αν και μόνο σχετικά, αφού έμεινε πάντα επίφοβο γι' αυτό το δυτικόφιλο κομμάτι της αγκολέζικης αστικής τάξης με επικεφαλής το Σαβίμπι της Ουνιτά. Στα 1992 ο Νγκέσο έπεσε αφού δεν μπόρεσε να κρατηθεί στην εξουσία μένοντας επικεφαλής μιας μακρό-

χρονης στρατιωτικής διχτατορίας σοσιαλφασιστικού τύπου. Οι απαιτήσεις της εποχής της Περεστρούκα δεν επέτρεψαν την επιβίωση ενός τόσο ανοιχτού μπρεζινεφικού φασίστα στο κέντρο της Αφρικής. Έτσι ο Νγκέσο δοκίμασε το 1990 να αλλάξει μορφή όπως έκαναν παντού στις ανατολικές χώρες οι σοσιαλφασιστές. Το PCT εγκατέλειψε το μαρξισμό και υιοθέτησε ένα σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα. Η μεταμόρφωση δεν έπιασε, το δημοκρατικό ρεύμα στη χώρα ήταν πολύ ισχυρό και απαιτούσε εκλογές. Ο Νγκέσο απομονώθηκε παραπέρα στο λαό και μέσα στην άρχουσα τάξη και επεχείρησε στρατιωτικό πραξικόπεμπτη το Γενάρη του '92. Απέτυχε. Στις εκλογές που ακολούθησαν αμέσως μετά τον Αύγουστο του '92 ο Νγκέσο συνετρίβη και τότε ήρθε στην εξουσία με ποσοστό 61% ο Λισούμπα που έκφραζε ταυτόχρονα και τις πιο συνεπείς εθνικοανεξαρτησιακές και δημοκρατικές τάσεις της άρχουσας τάξης του Κογκό. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα α ο αδυνατισμένος Νγκέσο δεν πάνε να εξυφαίνει απόπειρες πραξικοπημάτων και να εμποδίζει τις ομαλές δημοκρατικές εξελίξεις παρενοχλώντας τον Λισούμπα με αφωοσιωμένες σ' αυτόν πάνοπλες μιλίτσες. Το Φλεβάρη του '94 επεμβαίνει ο ΟΗΕ και παρεμβάλει δυνάμεις ανάμεσα στον ταχικό κογκολέζικο στρατό και τις δυνάμεις του Νγκέσο. Η ουσιαστική εξουσία όμως μένει στο Λισούμπα.

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΟΥ ΛΙΣΟΥΜΠΑ

Όταν πέφτει το Ζαΐρ στα χέρια του Καμπίλα, ο Νγκέσο αρχίζει πάλι να κινείται για τη ρεβάνς. Τώρα το ρώσικο μέτωπο είναι πανίσχυρο. Ο Λισούμπα είναι σήμερα πάντα στην εξουσία στο Λισούμπα με ανταπόδοση για την υποστήριξη που τους έδωσε ενάντια στο Μομπούτου. Ο Λισούμπα στράφηκε ενάντια στο Μομπούτου αφού είχε στη χώρα του σαν κύριους εχθρούς του τους Γάλλους και συμμάχους του τους Αμερικανούς. Όμως τα πολιτικά μέτωπα στο Κογκό δεν είναι τα ίδια με εκείνα στο Ζαΐρ, αφού τον κεντρικό ρόλο στο διπλωματικό παιχνίδι δεν τον παίζουν ούτε οι θορυβώδεις ΗΠΑ, ούτε η πανικόβλητη και επίσης θορυβώδης Γαλλία, αλλά η αόρατη και μεθοδική Ρωσία. Έτσι λοιπόν ο καλός μας Λισούμπα δεν πήρε καμία απολύτως βοήθεια από την Ουγκάντα και τη Ρουάντα, ενώ και ο γεροπράχτορας Καμπίλα προφανώς δεν κούνησε το δαχτυλάκι του για να τον βοηθήσει.

Λένε μάλιστα ότι είναι ο Λισούμπα που βομβαρδίσει πρόσφατα την Κινσάσα, για να χρεώσει τον βομβαρδισμό στον Νγκέσο και να δώσει στον Καμπίλα πρόσχημα για να επέμβει υπέρ του στο Κογκό. Αν είναι έτσι ο Λισούμπα έκανε απλά μια λάθος προβοκάτσια. Ο Καμπίλα έριξε μερικές φωνές σε βάρος του Νγκέσο αλλά έμεινε ακίνητος. Όπως έμεινε ακίνητο το Στέντ

ται. Πρώτο φορολογεί γερά την Elf αφαιρώντας έτσι ουσιαστικά για το κράτος του Κογκό ένα πολύ μεγάλο κομμάτι από το πετρέλαιο που αντλούσε η Elf και δεύτερον σπάζοντας το μονοπάλιο της Elf στην άντληση του πετρέλαιου και αναθέντας στις αμερικανικές εταιρίες (Oxit, Cherron & Exxon) καθώς και στην αγγλο-ολλανδική Shell ένα μεγάλο χώρο για γεωτρήσεις και έρευνες στην ίδια περιοχή.

Τι πιο φυσικό λοιπόν για τη Γαλλία από το να παραστήσει την ουδέτερη και ουσιαστικά να βοηθήσει τον Νγκέσο και το πραξικόπεμπτη του ξεχνώντας προς στιγμή κάθε φρασεολογία υπέρ των δημοκρατικών θεσμών στην Αφρική και υπέρ της ανάμειξης του ΟΗΕ ενεντίον της βίας όπως λέγεται πάντα σε ανάλογες περιπτώσεις. Αντίθετα από ότι έκανε στο Ζαΐρ η Γαλλία έστησε εδώ μια "διεθνή μεσολάβηση" με επιεκφαλής τον πρόεδρο της γειτονιής Γκαμπόν, τον Ομάρ Μπόγκο, ο οποίος ουσιαστικά πήρε το μέρος του πραξικοπηματία Νγκέσο.

Μετά από αυτή την αυτονόητη, για ιμπεριαλιστή, έστω και δεύτερης κατηγορίας, στάση της Γαλλίας, ο καθένας και βέβαια ο ίδιος ο Λισούμπα που περίμενε ότι οι ΗΠΑ και γενικότερα το θεωρούμενο αγγλοσαξωνικό μέτωπο Ουγκάντας - Ρουάντας και το υποτιθέμενο φιλικό τους Ζαΐρ θα στεκόταν στο πλευρό του Λισούμπα. Μάλιστα ο ίδιος έκανε ταξίδια και μίλησε με τους Μουσεβένι, Καγκαμέ και Καμπίλα. περιμένοντας ανταπόδοση για την υποστήριξη που τους έδωσε ενάντια στο

